OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by

Ukrainian National Women's League of America, Inc.

909 N. Franklin Street

Philadelphia 23, Pa.

Січень

1

January

1961

Рома Прийма у танку „Сваха“

www.unwla.org

НАШЕ ЖИТТЯ

Р. XVIII. СІЧЕНЬ Ч. 1

Видає Союз Українок Америки раз в місяць за вийнятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська, Кекилія Ґардецька, Олена Лотоцька, д-р Наталя Пазуняк, Марта Тарнавська і Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати на адресу:
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

Річна передплата в ЗДА й Канаді від січня 1959 ..... $4.00
Піврічна передплата $2.50
Річна передплата в Англії 1¼ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.
Річна передплата у Франції 10 н. фр.

Поодиноке число 45 центів

OUR LIFE

VOL. XVIII. JANUARY No. 1

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August, of the Ukrainian National Women's League of America, Inc.
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
Phone MA 7-7945

Subscription in the United States of America $4.00 per year, half year $2.50. Subscription in Canada $4.00 per year, half year $2.50. Subscription in England 1¼ pound sterling, per year. Subscription in Australia 2 pound sterling per year. Subscription in France 10 n. fr., per year.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Penna., under the Act of March 3, 1879.

Single Copy 45 cents

Зміст:

В. Ворскло: Новий Рік
Просвітлення
К. Пелешок: Післяювілейні міркування
В. Несторович: Жінка — модератором громадського життя
Л. Коваленко: Дві краси
Рута: Мій „Вайт Крісмес"
А. Вокер: Постаті і пригоди
Г. Мухин: У п'ятдесятліття творчости
Л. Б.: У світлі мистецької дискусії
О. Залізняк: Чергові завдання
Із життя наших централь
Д-р Н. Л. Кузьма: Лейкемія
Н. Чапленко: Троянда й баклажани
О. Кобець: Свят-Вечір
О. Цегельська: Остання ялинка
Н. Наркевич: Щигликове Різдво
Вісті з Централі
При громадській роботі
Зміст XVII. річника

На обгортці

Рома Прийма, признана редакцією Нашого Життя найкращим молодим талантом у 1960 р., у танку „Сваха".

ПРЕДСТАВНИЦТВА „НАШОГО ЖИТТЯ"

ФРАНЦІЯ:
Mme. Anna Pasternak
16, rue de 5 Diamants
Paris 13e
France

АНГЛІЯ:
Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

АВСТРАЛІЯ:
"Library & Book Supply"
Australia
1 Barwon St.,
Glenroy, W9, Victoria

НАЙКРАЩИЙ ДАРУНОК

Вашій приятельці — це ПЕРЕДПЛАТА „НАШОГО ЖИТТЯ"

Відновлюйте Вашу передплату вчас, тим осягнете миле почуття упорядкованости, а видавництву зрівноважений бюджет.

На терені СУА

НА ТЕРЕНІ СУА

Окружні Ради і Відділи СУА повідомили нас про такі імпрези:

Дня 8. січня — Ялинка 26 Відділу СУА у Дітройті
Дня 10. січня — „Кутя" 22 Відділу СУА у Шикаґу
Дня 10. січня — Ялинка 63 Відділу СУА у Дітройті
Дня 21. січня — Вишивані Вечерниці 63 Відділу у Дітройті
Дня 22. січня — Щедрий Вечір 20 Відділу СУА у Филаделфії
Дня 28. і 29. січня — Річні Збори Гол. Управи СУА у Филаделфії
Дня 31. січня — Окружний З'їзд у Дітройті
Дня 5. лютого — Окружний З'їзд у Ню Йорку
Дня 5. лютого — Свят-Вечір 42 Відділу у Филаделфії
Дня 18. лютого — Вишивані Вечерниці Відділів СУА в Ню Йорку.
Дня 18. лютого — Вишивані Вечерниці 28 Відділу у Нюарку
Дня 18. лютого — Вишивані Вечерниці 33 і 60 Відділів у Клівленді.

КРІЗЬ НОВІ ФІЛЬМИ

Темно на сходах — Dark on the Top of the Stairs. Грає Дорота Мек Ґайр. Комедія з родинного життя. Родинні непорозуміння дуже повчальні, хоча вкінці розв'язуються.

Кіт із джунґлів — Jungle Cat. Фільм Дізнея подає прецікаву картину життя ягуарів із Південної Америки. Боротьба в джунґлях показана серед різних тварин.

До заходу сонця — The Sundowners. Ґрають Роберт Мічум і Дебора Кер. Родина мандрівних робітників стриже вівці в Австралії й переживає багато пригод.

На побережжі — On the Beach. Ґрають Ґреґорі Пік, Ева Ґарднер, Тоні Перкінс і Фред Астер. Фільм пройнятий страхом перед знищенням землі внаслідок винайдення кобальтової бомби.

ІЗ ЛИСТІВ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ

Все хочу журнал читати

..Жалію дуже, що спізнилась. Я думала, що маю заплачено за 1960, а то виходить, що ні. Дуже перепрошую й посилаю за журнал, бо я дуже ціню його і тому шлю окрім передплати ще доляра на пресовий фонд.

Х. Філіпс

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

• Наше Життя •

РІК XVIII. СІЧЕНЬ, 1961 ЧИСЛО 1

Новий Рік

Дзвони, дзвони, сміх і сніг...
Бог на поміч! Новий Рік
Йде до вас, іде до нас,
Йде зі щастям в добрий час.

Він несе багато днів —
Білих-білих лебедів,
Сонця квітку, радість, злість,
Мрій нових барвисту блисть.

І багатий, і жебрак,
Рідний брат для нього всяк.
Він заходе в кожен дім
Із даруночком новим.

Рік Новий — нові часи,
Сплети стріч, думок, краси.
І зозулькою куе
Серце щастя ось твоє.

Іскри, іскри, пісня, хміль...
В почуттях дзвінка метіль,
І мороз на синім склі
Мрій малює кораблі.

Пада, пада сніг-пісок,
Синя, синя ніч-бузок...
Йде до вас, іде до нас —
Рік Новий у добрий час.

Віра Ворскло

Просвітлення

Місяць січень — це час, коли людина — нераз підсвідомо — перебуває в піднесенні духа, коли бачить це духове піднесення на лицях інших — в окруженні своїм.

Зірка Вифлеємська засвітилась і не забула нас усіх, усіх. Благословення Боже принесла, тиху втіху людям дарувала, як завжди. Та дар це непроминальний, бо вічно бажаний — тим вічно новий.

У світлі тієї зірки людина кращає неначе, душа її стає прозора, бо ж вона проникнена світлом, от так, як рука Пречистої на картині майстра з 17. століття: мистець бо схопив ту тайну транспарентности людського єства через світло Духа; він вичарував це в виді руки Пречистої, що прислонила полум'я свічки в світильникові. Коли душу людини проникає світло Боже, вона здібна на вершини піднятись, на велику посвяту піти — усе іншим віддати. Для нас ці хвилини свят ще мають свою особливу знаменність: ми єднаємось тоді з Рідною Землею, дихаємо віддихом її.

І там той знаменний час переміни року — тайна свята Різдва Христового ворушить душі, і там десь пролунає колядка і запалахкотить свічка перед іконою і разом із воском десь скотиться важка сльоза — жалю, болісти й незламности духа... А як прийде Йордань, улюблене свято на Україні — чи заясніють як колись ледяні хрести на ріках, як монументи невмірущого свята охрещення Хреста Спасителя, чи заграють музики, як колись, чи кидатимуться в ополонку очайдушні юнаки? А може Йордань — це вже тільки будень там тепер? Може бабуся якась лиш тихцем, скрадаючись, з плящинкою по свячену воду пошкандибає і як святість її до хати принесе?

Цей же місяць січень приніс незабутній, історичний день — 22-ге січня. Він пригадує нам, що країна, весь народ, кожен — зважились тоді на все, що не було тоді ціни надто високої, щоб окупити волю. І дійсно, всього декілька днів — тиждень — приніс 29-те січня, коли гурт непідготованих юнаків пішов — як на щось самозрозуміле й невідкличне — до залізничої стації Крути — заступити дорогу до Киева північним наїздникам. Ні хвилини вагань — ні в них, ні в тих матерей, що виряжали їх; аджеж це для Справи потрібно, вони вернуться, вони молоді... Та не повернулись — полягли. В найвищім піднесенні духа, в просвітленості душі людина здібна на величне діло і велич його земними мірилами не визначується.

Все це — Січень. Він промовляє до нас, кличе нас до духової готовости, до чуйности духа на службі рідним Ідеалам!

КНЯЗЬ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШИЙ

Кир Константин Богачевський

МИТРОПОЛИТ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В ЗДА

упокоївся в Бозі дня 6. січня 1961 року.

Складаючи поклін Його тлінним останккам, шлемо гарячі молитви до Всевишнього за упокій Його душі!

ГОЛОВНА УПРАВА
СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Наші проблеми

Післяювілейні міркування

Окружні Ради Союзу Українок Америки провели в більших центрах ювілей 35-ліття організації. Всюди відбулось це з гарним успіхом, як знаємо з повідомлень у пресі. Численно явилось членство і запрошені гості, громадські організації вислали своїх представників, у програмі брала участь наша молодь. Можемо бути горді і вдоволені з того.

Та все ж насуваються міркування. Де й у чому лежить успіх нашого свята? Що його спричинило? Який висновок із тих зустрічей та промов?

Перший успіх наш у тому, що до ювілею готувались не тільки ті давні Відділи чи піонерки-основниці їх, що мали отримати грамоти й відзнаки за свою жертвенну працю. Ні, до ювілею готувались усі Союзянки, без різниці віку й походження. Всі вони, байдуже чи пробули в СУА кількадесять літ чи тільки недавно вступили — відчули вагу тієї хвилини. Всі зрозуміли це як осяг **організації,** а не однієї групи.

Другий успіх того свята — відчуло давнє членство СУА. Колись, вступаючи в його ряди й працюючи, не застановлялось, які сліди за собою лишає. Воно підчинялось під свій провід і за його вказівками сповняло свій обов'язок. Їх жертвою і посвятою побудовано організацію. Були подвиги й упадки на її шляху, але членство і провід витривали при ній.

А тепер провід СУА подбав про те, щоб ця відданість і витривалість знайшла признання загалу. З виголошених рефератів довідались усі, що властиво осягнуто за 35 літ. Із сльозами в очах слухали цього давні членки, бо перед їх очима вставали їх перші кроки на громадському полі, пересувались картини осягів і невдач. А нові членки довідались про те, що здобуто спільними силами жіноцтва.

Хвилина роздачі грамот і відзнак, що їх отримували Відділи й членки з рук своєї довголітньої голови п-ні Олени Лотоцької, надовго закріпиться в пам'яті учасниць. Це була хвилина найбільшої честі й відплати для Відділу чи членки. В їх довголітній праці ніхто про нагороду чи відзначення не думав. А тут не тільки грамота й відзнака з рук улюбленої нашої голови, але також признання всього членства та нашої громади, що виявлялось у рясних оплесках і привітах. Всі відходили з постановою дальше в міру своїх сил в організації працювати.

А третій наш успіх? Це ті думки й проекти, що зродились на ювілею. Ось тут народжена Союзянка у своєму короткому слові вказує на посилення акції серед тут народжених, щоб вони відчули потребу стати членками СУА. Знов одна з нових, що вже кілька літ опрацьовує нову методу праці, яка поволі приймається, звертає увагу на нашу молодь. На її думку, треба поширити нашу організаційну сітку серед дівчат чи молодих жінок.

Правда, звернення уваги на молодь не є новим у нашій організації. Але піднесення цієї проблеми в новій формі, з новими ідеями є великою заслугою. Наша молодь, що покидає виховні установи, повинна вважати собі за честь станути в ряди СУА.

Ось які висновки нашого ювілею. Він розворушив нашу громаду, зогрів нас теплом своїх почувань і показав дорогу в майбутнє. Нехай би сила цих усіх успіхів скріпила нас! Нехай би дружні почування, що огорнули Союзянок у той день, залишились назавжди в наших серцях! Нехай би дорога вела нас дальше до світлої Мети. Щасти Боже!

Катря Пелешок

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

Володимир Несторович

Жінка — модератором громадського життя*)

Багато з нас знає про спроби літератів і публіцистів регабілітувати Ксантипу, яка ввійшла в історію людства, як синонім сварливої жінки, спроби регабілітувати коштом її славного чоловіка, грецького філософа Сократа. А оце в одному з чисел журналу „Нові Дні" виступила письменниця Докія Гуменна з довгою статтею, в якій регабілітує нашу відьму, як вона пише „відьму, колись доброго ґенія людського роду, а тепер здеградовану до спільниці зла" . . .

Але досі ніхто не попробував регабілітувати Кочубеїху, дружину ген. судді часів Мазепи, яка залишила в нашій історії пам'ять про себе, як про надхненницю розколу і зради, що заважили в немалій мірі на полтавській трагедії.

„Батькові твому дружина я, не хтось другий, я порадниця його! Я, я — зашипіла Любов Хведорівна, коли Мотря докоряла своїй матері за підготову зради. Б. Лепкий, з якого трилогії „Мазепа" (том „Не вбивай") беремо повищі слова Кочубеїхи, з історичною правдою представив цю фальшивоамбітну жінку.

Україна мала чимало героїнь серед жіноцтва. Згадаймо хочби з новіших: Ольгу Басараб, Олену Телігу, Харитю Кононенко, безліч безіменних героїнь у визвольних змаганнях, чимало в акціях УПА і в спротиві на засланні з далекою Кінґір включно. Не даром щорічно з гордістю відзначуємо Святом Героїнь їх посвяту для Батьківщини . . .

Але, на жаль, є в нас чимало й таких, які, хоч і не формату Кочубеїхи, розміняли свої фальшиві амбіції на брязкучу дрібну монету. Чимало є фанатичних полонянок партійних програм, що їх сприймають у кривому дзеркалі патріотизму, а найбільше — духово не визначених „зразкових дружин", що потурають політично-груповим пристрастям своїх чоловіків і тим не свідомо причиняються до всіх лих, що їх приносять внутрішно-громадські розколи й конфлікти.

Було б трюїзмом розводитись перед збором так поважних представниць нашого жіноцтва над тим, що український нарід загрожений смертельно в своєму дальшому існуванні. Народовбивчі акти окупанта України, накинення спростаченої духовости й насильна русифікація, сягаюча далеко глибше, ніж усі подібні процеси асиміляції в добі царів, бо в саму гущу селянської маси, — це безпощадна нівеляція фізичної субстанції і духових первнів нашого народу. Додаймо до цього, що навіть над українськими енклавами в вільному світі тяжкою зморою нависла асиміляція молодого покоління, тим прикріша, що добровільна . . .

І саме в той час у першій черзі українська жінка мусіла б виступити в захист майбутнього існування нації, жінка-творець фізичної субстанції нації і оформлювач її духовости, жінка — мати не тільки своєї дитини, але в своїй збірноті — мати народу. Більше як коли нам треба тепер виявів розумного патріотизму української жінки. Не сумніваємось, що такий патріотизм проявляється в побуті на українському материку, де власне мати защіпляє в дитину, крім мови, любов до національної традиції і прив'язання до батьківщини так доглибинно, що всетаки 37 мільйонів не вагалось виявити свою українськість в останньому переписі населення. Але чи довго ще постава українських матерей **там** матиме переможний вплив на нові генерації в умовинах насильного перетоплювання народів у совєтський, а на ділі московський народ? Чи в політично-національному аспекті не послабиться цей вплив так, як послаб у ділянці релігійно-етичній? І власне ця страшна загроза повинна визначувати все діяння, думки і взаємини українців у вільному світі. Тимчасом у наших середовищах більше партіотизму (від слова партія, як це окреслює д-р Шлемкевич у своїх „Листах до приятелів"), як патріотизму (від слова патрія).

Ніде правди діти: тон у громадському житті надають рухливі партійні загорільці, а вірно їм асистують у цьому їх дружини.

Вислід наявний і потрясаючий: більшаюча дезерція з громадського активу у т. зв. привату, черствіння душ і байдужніння до найбільш полум'яних закликів та до українського друкованого слова, упадок жертвенности на нац. потреби, упадок віри в українську людину і в українську справу, відчуження молодої генерації від українського пня і переконання батьків, що це природний процес. Аж жахом переймає. коли говорите нераз з учорашнім ще зразковим громадянином-патріотом . . . Сьогодні ви находите його перекірливим до всіх його вчорашніх святощів.

Це передовсім похідні продукти громадського розсварення, а щойно в другій черзі умовин і середовища американського.

На жін. сторінці Великодного числа „Гомону України" надруковані цікаві й слушні міркування рухливої і розумної діячки п-ні Слави Стецько про „ролю українки в зовнішньо-політичній акції". Кого не шкребне в серці, коли прочитає твердження авторки, що „в уярмленій нації все життя жінки, всі ланки її дії і творчости мусять бути спрямовані в одне русло, в русло нац. визволення". Пані Стецько випустила однак з уваги, що така цілеспрямованість є з не зовсім реальна й видайна, коли унутрі роз'їдає ржа партійної і групової ненависти, яка і в політичній роботі про форо екстерно записалась неодною компромітацією. Через те в нашій національній проблематиці на чоло висувається справа внутрішнього громадського замирення. Отож і треба відзначити ролю жінки власне в цій першочерговій, фунда-

*) Стаття, відчитана на ювілею Нашого Життя у Дітройті.

Людмила Коваленко

Дві краси

Біографічний нарис, вирізнений на Літературному Конкурсі СФУЖО у 1960 р.

I.

Княжна Варвара не могла докінчити молитов, так відтягав її увагу тихий, безперестанний шепіт у передній кімнаті. Нашвидку дочитавши „Отче наш", вона встала з колін і прислухалась. Не було ніякого сумніву — там безупинним потоком лились і лились слова, доганяючи і ніби вже переганяючи одно одне. Так без передишки могла говорити тільки Уляна, найбільш довірена служниця старої княгині, чи то старша послугачка, чи то менша управителька. Її не дуже любили в домі, але й не боялись, бо вона так багато і так безупинно говорила, що найгірші скарги і найбільші злочини двірні, про які вона доповідала, якось вирівнювались, втрачали гостроту і не викликали великого гніву. Зате Уляна знала все, що робилось як у панських палатах, так і в рабських закамарках, і про все чесно і без передишки повідомляла найперше княгиню, а після всіх, хто мав час і охоту її слухати.

— Це вже вона про руку довідалась, — подумала княжна і почервонівши, глянула на свою праву руку.

Там нічого не було видно, звичайна ніби собі рука, а тимчасом від одного погляду на неї у княжни Варвари спинилось на мить серце, щоб одразу ж гарячим поштовхом розлити тепло по всьому тілі.

Цю руку вчора поцілував він, цей незрівняний геній, отой чудовий чоловік із невинними і мудрими очима, який учора трохи не довів її до сліз, коли читав свої вірші.

Княжна зупинилась посеред кімнати, намагаючись відтворити той незабутній вечір у всіх деталях. Найяскравіше запам'ятала вона, як раптово мінявся Шевченко, коли починав читати вірші. Він цілком перетворювався, а його голос, музичний і м'який, із несподіваними нюансами щирого болю, відкривав, здавалось княжні, двері в саму глибінь його серця.

Вона хотіла пригадати собі поему, яку він читав — і зараз же покинула цю спробу. Поема була чудова, і вчора вона дивилась та слухала, не відриваючи від Шевченка очей, сприймаючи його твір усім своїм єством. Але сам по собі цей твір, його тема чи спосіб вислову не цікавили її, бо в той незабутній вечір поет і поезія, людина і мистецтво, музика голосу, і зміст слів, — усе злилось в одне, поєдналось у княжни у найвище переживання, у мистецьку насолоду, коли людина підноситься над звичайним життям у вічні обрії краси і чистоти.

Коли вчора Шевченко скінчив читати, княжна Варвара не могла вимовити й слова, а тільки, вставши зі свого місця, простягла до нього обидві руки . . . Їй хотілось узяти його за руки й вивести звідси від цих дрібних людей, від цих земних клопотів, від усього мілкого, що непотрібно забирало його енергію і час і затримувало широкий потік його творчости. Їй хотілось вивести його кудись у неприступне гірське верховиння, і там на самоті служити йому, охороняючи його від земного непотрібу. Їй хотілось бути першою і єдиною, для якої відчиняються оці двері його душі.

І Шевченко, ніби розуміючи її, взяв обидві її руки в свої і низько схилився над ними, повільно і вдячно цілуючи одну.

ментальній справі. Вища національна рація накладає на наше жіноцтво важливу ролю модератора громадського життя. Це є роля поміркковування і стримування в мужчин спалахів фальшивої амбіції, партійного закукурічення і взаємної нетолеранції та ненависти. В імя збереження фізичної субстанції народу і духових його притаманностей, в імя майбутности нашого народу українська жінка повинна прийняти цю ролю і як мати, жінка чи сестра впливати на злагіднення розходжень і на громадський мир.

Це не проповідання повороту до матріярхату, не снування нежиттєвих думок про монопартійність чи інші нісенітниці. Член найвищого трибуналу в Петербурзі (не тямлю прізвища) в своїх спогадах з судейської практики подає, що він українця негайно пізнавав по тому, що тоді, коли його щось питали, він негайно косився на свою жінку, запитуючи очима: А ти як гадаєш? . . . Ніодин нарід царської імперії не виказував такої цікавої прикмети, каже автор спогадів. Отож цей своєрідний (якщо хочете) матріярхат є притаманний нашій національній психіці і ми його досі зберегли. А розходження, партії, групи були і мусять бути. Але при присвічуванні одного ідеалу, одної цілі може і повинна заіснувати взаємна толеранція . . .

Ніколи і ніхто не зрегабілітує Любов Хведорівну Кочубей і ніхто не захоче колись регабілітувати наших сучасних воюючих пань чи дорадниць воюючих мужчин, а навіть тих, які мовчазною смирністю і філософією „я — мовляв — погоди не зроблю", допомагають в анархізації укр. публічного життя в такому грізному для нашого народу часі.

Заключення: Треба, щоб українська жінка кинула на вагу всю свою питому вартість, щоби вступила в свої законні і притаманні їй права модератора нашого громадського життя. Це зовсім можливе. Треба тільки хотіти.

Для „Нашого Життя", цієї жіночої пресової трибуни, що 15 років почесно сповняла своє велике завдання, наше ювілейне побажання: підтримати українську жінку в її спробах запровадити мир в українському громадському житті.

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

Звичайно, княжна мусіла б зробити вигляд, що нічого особливого не сталось, що це — звичайна вдячність поетова, мусіла б приховати свої почуття, сидіти далі з усіма непотрібними для неї в ту хвилину людьми, слухати їх порожні розмови.

Але вона не могла.

Княжна глибоко зітхнула і похитала докірливо головою. Ні, вона не могла! То була найкраща хвилина її життя... Вона ще зараз відчуває, як м'які й теплі губи його притулились до її руки і як від того її охопило почуття такого невимовного блаженства, яке і тепер ще треба було ховати від інших, яке треба переживати на самоті, зосередившись, щоб запам'ятати його, зберегти-засушити його в своїй душі як зберігають квітку, поклавши її між сторінками книжки...

Під впливом цих почувань, вона вибігла тоді з сальону — і от тепер княгиня-мати буде, мабуть, питати звіту за таку невиховану поведінку перед гістьми.

Коли княжна Варвара у супроводі Уляни ввійшла до кімнати старої княгині, та й справді мала невдоволений вигляд.

— Отже, тепер маю вже непокоїтись навіть про твою поведінку в сальоні, — сухо почала вона, сидячи перед туалетом і придивляючись тому, як спритний і досвідчений Петро, якого посилали до Парижу вчитись куаферського мистецтва, акуратно викладає на два боки широкі бандо її сивого волосся. — Скінчиш потім, — махнула йому рукою княгиня. — Почекай покищо у передній кімнаті.

Залишившись на самоті з дочкою, княгиня стомлено зітхнула.

— Вже й не знаю, що тобі говорити, — сказала вона. — Коли ти була маленькою дівчинкою, тобі цілували руки королі й герцоги, і ти вміла приймати це, як належне. А тут!... якийсь маляр, якийсь поет...

— Не якийсь, мамінько, не якийсь... — похопилась княжна. — Це... Шевченко, найбільший поет, якого тільки посилає нам доля... Це — геній!

— Геній чи не геній, — сердито вже фукнула княгиня, — а поведінка твоя від цього не повинна мінятись! Чому ти мусіла вибігати з сальону, ніби якась молоденька інститутка, від того, що він поцілував тобі руку?

— О, мамінько! Я була така схвильована!.. Як ви не розумієте, я...

— Власне, — відрізала княгиня. — Схвильована! Чому? Мені просто соромно за тебе! Я сьогодні ввечорі сама вийду в сальон, бо не хочу, щоб мій дім ти перетворила у манастир чи у дитячу школу. Я

думаю, що можу просити тебе бодай про спокійну і чемну поведінку?! — пронизливо глянула вона на дочку, і княжна зрозуміла, що всякі заперечення марні.

— Звичайно, — відповіла вона. — Але прошу вас нічого не говорити Шевченкові, що могло б образити його.

— Ще я гостей у своїй хаті не ображала, — гордо піднялась зі свого місця княгиня. — Ти забуваєш, що я з роду Розумовських, які вславились своєю гостинністю на всю Европу.

— Знаю, знаю, мамінько, — поцілувала її в руку княжна. — Але ж і Шевченко вийшов з того самого народу, з якого вийшли й Розумовські! Ви б послухали, як він говорить про Україну. Це — ваша земля і моя... І тому ми мусимо служити її геніеві.

— Репніни ще нікому не схилялись в услугах! — відрізала знову княгиня. — І я сподіваюсь, що ти не понизиш свого роду надмірною смиренністю!.. Релігія, добра річ, і ми всі віримо в Бога, але ти заходиш у скрайності... А тепер іди. До мене має прийти княгиня Кейкуатова, а ти мене зовсім схвилювала...

— Прошу простити мені, мамінько, — схилила покірно голову княжна Варвара і почула, як мати ледь-ледь торкнулась губами її лоба.

В дверях вона зустрілася з княгиней Кейкуатовою, дочкою Платона Лукашевича, що перший привіз Шевченка до Яготина, до Репніних. І це також боліло княжну Варвару. Їй здавалось нестерпним, що був час, коли вона не знала Шевченка, а такі дрібні, нікчемні в порівнянні з ним люди, як Лукашевич і ця Кейкуатова знали його, говорили з ним, мали для нього якесь значення в той час, як вона, княжна Варвара цілком не існувала для нього, була невідома, нецікава, непотрібна.

Княжні хотілось, щоб уже від самого дитинства вона була з Шевченком, щоб це вона утирала йому сльози на полі, щоб це вона викупила його з неволі, щоб вона перша дивилась на його картини і перша слухала його вірші.

Товариство княгині Кейкуатової ніколи не було цікаве княжні, але пам'ятаючи материні вичитування, вона постаралась приємно усміхнутись їй і спитала, як її здоров'я.

— Трохи болить голова, — відповіла та. — Не виспалась. Наші молоді люди вертались додому пізно, та ще й пробували співати... Так, що збудили мене, і потім я вже не могла заснути.

— Які молоді люди? — спитала княгиня і гостро глянула на дочку.

У княжни забилось серце, ніби передчуваючи біду, і вона поспішила вийти з кімнати, привітно хитнувши головою Кейкуатовій. Але ще встигла почути, як та сказала поблажливо і смішливо:

— Та це Віктор Закревський із Шевченком!.. Десь видно гостювали добре та й співали собі, повертаючись до свого флігелю.

Далі княжна не чула, бо кинулась бігти до своєї кімнати, не звертаючи уваги на здивовані погляди зустрічних слуг. Ледве встигши зачинити за собою двері своєї кімнати, княжна Варвара впала в сльозах навколішки перед іконами:

— Боже мій! Навчи мене, що зробити, щоб охоронити його від цих людей, які втягають його в бруд їхнього життя! Боже мій, Боже мій, допоможи мені...

Трохи заспокоївшись після молитви, княжна Варвара взяла початий вже давно шарф, що його плела для Шевченка і сіла біля вікна. Плетення завжди заспокоювало її і допомагало зібрати думки докупи. А їй треба було вирішити чи не найбільш важливе питання її життя: Як мають далі йти її відносини з Шевченком? Що може вона зробити, щоб мати право стати поруч нього і відганяти від нього дрібні спокуси життя?!

— Я мушу бути сестрою йому, — думала княжна. — Вірною сестрою, якій він не соромився б розповідати свої болі й свої сумніви... Я мушу зробити щось, від чого зросло б його довір'я до мене, зник би сором переді мною, завалилась би ота перегорода, яка іннакше завжди буде стояти поміж нами...

Княжна кілька хвилин плела шарф, гарячково рухаючи гачком. Потім вона спинилась від думки, яка здалась їй спасенною, може навіть посланою їй янголом-охоронителем... Що більше роздумувала вона, то більше їй подобалась ця думка... Якщо вона хоче щирости від нього, вона повинна бути щирою з ним. Вона повинна розкрити свою душу і віддати йому її, як віддають запашну квітку — з радістю і без умов... Коли він знатиме її, як вона сама знає себе, тоді він зможе звертатись до неї, як до своєї, як до давно знаної і любої сестри, перед якою немає таємниць.

Княжна нетерпляче відкинула плетення на крісло і рвучко підійшла до бюрка. Так. Вона напише йому своє життя, свої почування, свої думки — усе, усе, що становить основу її істоти і цим вона зможе наблизитись до нього так, як ще ніколи і ніхто не наближався до нього, до його душі...

Княжна писала. Її служниця пробувала заглядати до її кімнати, але княжна нетерпляче відсилала її знову і знову. Вона писала цілу ніч.

II.

Ганна Іванівна прокинулась і, не розкриваючи очей, щасливо витягнулась під ковдрою, намагаючись згадати, що таке приємне чекає її сьогодні, від чого їй так радісно прокинутись у цей день?

Якийсь подарунок від чоловіка? Ні, той давно вже не їздив до міста, та й не було нічого в світі чого вона особливо прагнула б мати.

Листи? Ні, не було й листів... Ганна Іванівна раптом сіла на ліжку і радісно засміялась до себе. Листів не було, але була записка від Віктора, від швагра, що той приїде до них з Шевченком... Оце було воно! Приїде Шевченко!...

Ганна Іванівна щасливо усміхнулась і швиденько шугнула знову під ковдру, щоб із заплющеними очима краще роздуматись, чому це вістка про приїзд Шевченка викликає в ній таку радість.

Та з сусідньої кімнати вже чула шаркання пантофлів її чоловіка, і за хвилину сам Платон Олексійович уже входив у жінчину спальню. Вона ще спробувала удавати, що спить, але саме щасливий вираз видав її.

— Чому це ти так приємно усміхаєшся, га? — полоскотав її під шию чоловік. — Мабуть, знову якісь жарти вигадуєш?

Оженившись пізно і будучи майже на двадцять років старшим за дружину, Платон Олексійович часом жартував і дражнив жінку, як малу дівчинку. Так і тепер, йому спало на думку тільки одне пояснення, чому вона так радісно усміхається до нього:

— Ага, пригадую, пригадую. Це ж сьогодні привезуть тобі нову сукню... Ну, то за пару днів поїдемо кудись, може до Репніних, до Яготина, показати тебе в новій сукні княжні?

Ганна Іванівна побачила, що вже не можна буде їй додуматись сьогодні, чому так тішить її думка побачитись із Шевченком, — і сказала спокійно, відсуваючи чоловікову руку:

— Невже, ти вважаєш мене за таку марнославну жінку? Я люблю сукні, але не для того, щоб дражнити ними інших.

— А для чого? Щоб сподобатись чоловікам? О, ми знаємо вас, вічних дочок Єви! — посварив на неї пальцем чоловік, впадаючи мимохіть у той поблажливо-легковажний тон, яким він звик говорити з усіми жінками взагалі, а зокрема зі своєю молоденькою жіночкою. — Я пригадую, як Шевченко мав малювати твій портрет, скільки суконь ти тоді перепробувала! А він сукні майже не змалював! — засміявся Платон Олексійович, задоволений своїм жартом. — Марні були твої старання!

Ганна Іванівна почервоніла. Дійсно, перед тим, як вибрати сукню, в якій її малював би Шевченко, вона довго роздумувала. Так хотілось виглядати якнайкраще... Не тому, що хотілось би їй полонити собі цього чоловіка, а тому, що він так милувався у красі...

Вона найкраще пригадує собі баль у пані Вільховської, у цієї майже сліпої „маркізи", як її називали всі, а яку Шевченко одразу ж почав називати „Матінко"... Тоді було так чудово весело, і весь час перебування у Мосівці лишився в її пам'яті, як особливий, ні на що інше не подібний, підкреслено повний і гарний час її життя.

Але голос чоловіка знову повернув Ганну Іванівну від мрій до дійсности:

— Я ще хотів тебе просити, дружочок, щоб ти не той... знаєш, не поводилася надто дружньо з Шевченком.

— Чому? — здивовано глянула на нього Ганна Іванівна.

— Гм, знаєш, він хлопець молодий, художник... Ви, жінки, так його тут розвезли... Йому може трохи в голові закрутитися...

— О, дурниці, — розсердилась Ганна Іванівна, яка рідко коли наважувалась одверто суперечити чоловікові. — Шевченко такий скромний! Такий стриманий...

— Стриманий, стриманий, а бачиш завернув голову княжні Варварі. Хто зна, чим все це скінчиться... Так що ти краще будь з ним обережна... (Док. буде).

Управителька школи

П-ну Ельзу Федик іменовано управителькою початкової школи в Річмонді, передмісті Клівленду. Студіювала вона педагогію в Кент університеті й учила три роки в школах Клівленду.

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів США - Нью Йорк, Н.Й. США.

Салатка Рути

Мій „Вайт Крісмес“

Усе це, ясна річ, почалося від дітей. Наша мала, себто моя первородна дочка, почала цілу історію. Вона читає вже українську пресу (а радше, може не зовсім читає, а більше переглядає пригоди Тарзана у „Свободі“ та студіює усі оголошення про вечерниці й балі), раптом піднесла голову з-над четвертої сторінки „Свободи“ і рішучим голосом сказала:

— Туди ми повинні поїхати! То є щось для тебе, мамо!

Це було щось таке незвичайне — щось для мене, уявіть собі! — що аж ціла родина заворушилась. Я перестала вишивати чергову туалету для моєї „принцеси“ на чергові „Вишивані Вечерниці“, наш малий (гарний тобі малий: шість стіп і пів цаля!) відірвався на хвилину від телевізії, де якраз скінчилася його улюблена програма „Мої три сини“, а пан і володар аж відложив „Ню Йорк Таймс“ і поглянув з-під високого лоба через окуляри.

— То дуже гарно, доню, — почувся його похвальний голос — ми все повинні робити щось для мами, особливо ви, діти. Куди ти хочеш, щоб мама поїхала?

— Може до Ню Йорку на святочний „шапінг“?... — відізвалась я невинно. — Я могла б там розглянутися за святочними дарунками, а при тій нагоді купити собі ці чобітки з хутерком, що мені хтось у цій хаті обіцяв ще восени...

— Гм, гм, — окуляри й лисина сховалися знову за „Ню Йорк Таймс“. — Щось сьогодні дуже холодно в хаті. Підкрути-но, сину, термостат...

— Окей, окей! — піднісся наш „шість-стоповий“ — як прийде до розмови, що треба щось зробити для мами, то на кінці завжди я мушу або посуду помити, або сніг відмести, або піти по хліб... Окей, завжди хтось мусить бути філянтропом. Я знаю, хто ним є у цій фамілії...

— Якби ти менше викарячував очі на тих кавбоїв на телевізії... — окуляри знову блистять, цим разом авторитетно.

— Ого, починається! — відзивається із слухняною резигнацією наймолодший з роду. — Зараз тато скаже, що мені треба би такої дисципліни, як була в Дивізії...

— Чи то мала бути розмова про щось для мене? — несміливо втручаюся у назріваючий конфлікт двох генерацій. — Що то мало бути, доню?

— Ну, нарешті хтось мене допускає до слова! Так, для тебе, мамо. Бачиш, що тут написане в „Свободі“? „Різдвяне дозвілля на Союзівці“...

— То не для нас! — категорично хитає головою домовий деспот. — Ми святкуємо за старим, нашим, рідним, українським стилем.

— Сюр, що так! — підтверджує мутуючий басок наймолодшого з роду. — Традиція понад усе!

— І крім того... звільнення зі школи на наші свята... — іронічно докидає старша сестра. — Почекай, аж підеш... якщо підеш... до каледжу. Там тебе ніхто не буде звільняти. Хочеш, прийдеш, не хочеш, не прийдеш...

— Але все таки... може б ми говорили про це „щось для мами“ — пробую ще раз. — Що це мало бути?

— Та ж я пробую вже від пів години вам сказати... — розкладає руки наша дочка. — Отже: їдьмо на „Союзівку“ на „Вайт Крисмас“! Послухай, тату...

Окуляри відкладаються на стіл, за ними йде і „Ню Йорк Таймс“. Добрий знак.

— „Вимріяна нагода для господинь — прийти на готове!“ — читає переконливо мала. (Слава Богу, все таки придалися ці роки в Школі Українознавства). — „Традиційні 12 страв... Для дітей санки, совги, лещата...“

Вже і голос молодшого долучається до читання. Він з-поза плечей сестри дочитує:

— „Для дорослих лови, бріджовий турнір“... Для тебе, тату...

— На „Союзівці“ завжди є лови на дорослих, зокрема інженерів і лікарів і то неодружених... — муркотить наш повелитель. Але він уже зм'як.

— „Для всіх: біленький, крайовий сніжок, приємне товариство“... — продовжують уже вдвійку. — Крайовий сніжок, правда, що ми поїдемо... правда, тату?...

Я вже не слухаю навіть дальших аргументів. Про те, що дороги очищені від снігу, про родинну атмосферу... Я вже знаю. Сходжу у підвал. Вреба ж поскладати речі, витягнути совги, пошукати за лещатами, знайти снігівці... Ми ж їдемо, щоб „мамі зробити приємність“...

— — — — — — — — — —

Усе було так, як заповіджено, а навіть більше. Навислі снігові фестони на деревах, велика ялинка на клумбі перед входовими дверми, палаючий ватран у вітальні, навіть улюбленець тисячів, жовтобілий собака „Чемний“, що приязно виляв хвостом. Від ранку до сумерку літають мої великоміські молодята по „біленькому, старокрайовому сніжку“, дудонять по убитому торі для „тобогена“ (дивний пристрій, аж свище, коли вони женуться вниз від „Веселки“ аж до шляху), а я, як квочка, стою на горі і надслухую, як по лісі летить луна від пострілів, що ними лякає білок та зайчиків мій колишній брідський герой...

Він найщасливіший, коби зловив за рушницю, чи яку іншу пальну зброю, може годинами лазити по снігу і навіть перестає нарікати на те, що його серце болить і недалеко вже йому до погребника. В лісі серце його перестає боліти, а рушниця гримить, аж білі шапки снігу падуть із довколишніх сосон.

Чути гук пострілів, чути гавкання „Чемного"...

— Тато має „фан", — стверджує мій син. По полудні, як тато піде „бити хропака", я візьму нашого Винчестера. Тато мені позволяє!...

Треба чути, як він це говорить: **нашого** Винчестера. Що ж, хлопець!

А мала червоніє, як блискуче яблочко. Щойно вона знову з'їхала вниз і тепер тягнеться вгору на линві разом із товаришками з Ню Йорку. Сонце світить і обливає сяйвом широку гірську панораму пагорбів на овиді.

— А ти була б без мене сиділа в хаті, мамо, якби я не читала українських газет, — чути коло мене голос моєї первородної. — Правда, що я добра донька, мамо?

— Ай, яка добра! — відзивається басок молодшого брата. — Караскайся, добра доню!...

І вже летять знову обоє своїм „тобоганом" поміж лещетарів і санкарів, знімаючи куряву снігу, а за ними летить біложовтим метеором „Чемний", якому, мабуть, навкучилося безуспішне полювання.

— — — — — — — — — — —

А вечором, у їдальні, блистить справжня, старокрайова ялинка, вносять тратиційні страви одну по одній, борщ, вушка, вареники, кутю...

— То ця пані робить, що тут у літі співала, — сповіщає наш син. — Вона також, так як ми, святкує „старі свята". Я бачив її в кухні. Мен! То є робота! Зробити стільки пирогів... на одні й другі свята!

— Не кажеться „пирогів", але варенників, — поправляє батько. — Скільки разів тобі говорити?

— Окей, ти маеш рацію, тату. Ти завжди маеш рацію. Але пироги добрі, правда?

— Дуже добрі! — впадає в лапку голова роду. — Але я тобі казав, що то...

— Вже колядують... — нахиляється дочка. — Он, там при столі, де сидять оті твої колеги з війська.., Співаєм, тату?

— Сюр, співаєм! То є такий „сухий тренінг" до наших свят, за старим стилем, правда, мам? — втручає своїх три центи наш син. — Зачинай, мамо, другу стрічку...

Постаті і пригоди

Із Конґресу МЖРади в Істамбулі

Увага й гостинність, що її виказувала Нац. Рада Жінок Туреччини у відношенні до чужих делеґаток, були надзвичайні. Їй завдячували ми зустріч із молодими студентками, що служили нам щодня, як провідниці, інформаторки й перекладачки. Я цікавилась ними особливо. В них росте молода інтелектуальна сила й за кілька або кільканадцять літ вони напевне засядуть у Турецькій Жіночій Національній Раді...

Дівчата були дуже інтеліґентні і милі. З-поміж них згадую найрадше молоду Ою, що знайшлася на нашій спільній знимці, вміщеній у листопадовому числі Нашого Життя. Як і інші студентки, вона основно знала історію, культуру і традиції свого народу. На мій запит довідалась я, що вона не підготовлялась спеціяльно для нашої зустрічі, а що оте знання засвоїла ще в середній школі. Любов до свого і гордість на своє минуле пробивались у кожному її слові. Я подивляла ці риси в такої молодої істоти.

Одного разу повертались ми кораблем із Бурси, давньої столиці Туреччини. Стоячи на покладі, насолоджувались ми видом Істамбулу, що до нього наближались. Зправа зарисувались обриси великої вежі. Я була б не завважила її, коли б Оя не розказала мені переказу, зв'язаного з нею.

В одного турецького султана була дочка, яка несамовито боялась гадюк. Щоб її оберегти й заспокоїти, батько побудував цю вежу. Тут вона мала замешкати, звідусіль окружена водою. Доступ до вежі йшов лодками й їжу туди також довозили. Одного дня привезли їй чудовий кошик винограду, а під ним лежала, звинувшись, гадюка. Коли дочка султана сягнула за виноградом, гадюка вкусила її і молода дівчина скоро після того померла. Від своєї долі не втечеш... Тепер цю вежу звуть Дівочою.

Коли Оя розказувала це, мої думки помандрували Босфором, через Чорне море до золотоверхого Києва. Я застановилась — скільки молодих дівчат там могли б показати нам так свобідно всю його красу, як це вдалося Ої? Скільки їх могло б розказати про його славне минуле та теперішню недолю українського народу?

*

А тепер ще одна „фантастична" пригода. Трапилась вона не якбудь, а з нагоди показу моди в колишній палаті султанів. Школа Турецької Вишивки запросила делеґаток, щоб показати свої розкішні моделі. Елеґантні сукні з важкою срібною вишивкою на тлі султанської палати — можна це описати?

Тому ми обі з Галею Гнатишин, коли вийшли з палати, постановили перейтися. Нас обхопив гамір і рух вулиці й ми скоро втратили орієнтацію. Вкінці добились до площі Таксім, осередку европейської частини міста. Як іти далі? Зайшли до гарної крамниці, щоб розпитати про дальшу дорогу.

Обслуга крамниці вислухала нас уважно. Та ще не вспіли відповісти, коли два панове-покупці запропонували нам показати дорогу до палати. Ми погодились і ледве звернули в сусідню вулицю, коли

„Просим Тебе, Царю, просим Тебе нині"...

Сьогодні є „мами" Різдво. Мій правдивий „Вайт Крисмас". Раз у житті... прийти на готове. Правда, за два тижні жде нас із донею робота. Все те, що ми сьогодні мали, все те, що зробила „та пані, що співає вліті", як каже мій син, треба буде повторити самим, за домашньою рецептою.

А моїй подрузі з другої парохії, де святкують за новим стилем, пораджу, щоб поїхала „на все готове", на справжній „Вайт Крисмас", на свята за старим стилем. Усі матимуть щось для себе. Одні на одні свята, за новим стилем, — другі на інші, за старим.

— Добра річ Америка... — нахиляється до мене мій чоловік. — Можна два рази святкувати. Правда, мам'?

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

Наше інтерв'ю

У п'ятдесятиліття творчости

Катерина Антонович
The well known Ukrainian painter Katherine Antonovich celebrated the 50th anniversary of her artistic work in Winnipeg, Canada.

Народилась Катерина Антонович у Харкові, де закінчила гімназію й студіювала в міській школі малювання й рисування. Викладала там же в недільній школі грамотности. Студіювала в Петербурзі чотири роки в Медичному Інституті. Дружина визначного мистецтвознавця проф. Дмитра Антоновича була членом першої політичної партії на Придніпрянській Україні, РУП (Революційна Українська Партія).

По переїзді з Петербурга до Києва працювала в Київській Академії Мистецтва у клясах В. Кричевського й М. Бойчука. Була відряджена до міста Ржищева викладати в тамошньому Педагогічному Інституті Малювання. Ілюструвала дитячі книжки, що їх видавав Білоусенко (О. Лотоцький). Співпрацювала в журналі „Волошки". Мистецтвознавчі студії поглиблювала три роки в Італії, а згодом у Швайцарії, Німеччині й Франції. Виїхавши на еміграцію, працювала в Празі, в студії пластичного мистецтва. В Українському Вільному Університеті закінчила курс філософії й мистецтва. Працювала в Музеї Визвольної Боротьби України. Була довголітнім членом Українського Жіночого Союзу. Десять років була головою дитячого притулку. Видавала журнал „Нашим Дітям", ілюструвала його, як і інші дитячі книжки. В Європі брала участь у виставках у Празі, в Берліні, Римі.

З 1949 року живе в Канаді. Виставляла свої праці в Вінніпегу, Монтреалі, Торонті, Ню Йорку, Філядельфії, Дітройті. Від 1954 року веде школу рисування й малювання в Українському Народньому Домі у Вінніпегу. Є співробітницею видань Української Вільної Академії Наук у Вінніпегу, „Жіночого Світу", Нових Днів" і інших часописів і журналів. Є членом Української Вільної Академії Наук, Українського Союзу Образотворчих Мистців (УСОМ) та інших товариств.

Ювілей художниці вшановано виставкою її праць. Заходом друзів любителів мистецтва вдалося зібрати показну збірку експонатів. З умінням розміщені картини наглядно вказували ділянки, в яких працює Катерина Антонович. Портрети, пейзажі, графіка, декорації з відзначенням фолькльорної тематики, ілюстрації до народних казок, виконані акварелею, олією, пастелею. темперою та вугіллям...

Серед різних напрямків у малярстві найближчим для творчости К. Антонович являється реалізм. Ціль художниці правдиво відобразити прояви життя, в повній життевій якості втілити образ людини, показати типічні риси її характеру. Відображуючи дійсність, художниця окрилює й виповняє її своєю творчою уявою, одухотворює теплотою, глибокою гуманністю та невідступним своїм оптимізмом. Це найбільше відчувається в портретах. Вони визначаються особливістю виразу очей, в яких концентрується вся духовість персонажу. Тому обличчя відтворені художницею являються гарнішими, багатомовнішими на портретах.

В пейзажах манітобської природи, зокрема ж в озерах, в далині

нараз опинились унутрі велетенської будови, що вся була в риштуваннях. Панове завели нас до провізоричної канцелярії. Яке було наше здивування, коли ми довідались, що знаходимось у розпочатому будинку нової опери й перед нами її архітект, п. Гаяті Табанліого. Один із обох провідників показав нам модель будинку, проєкт сцени, спеціяльно акустично споруджену стелю і все інше. Будова мала тривати ще два роки. Велетенський її плян розгорнувся тут перед нами тільки тому, що ми мали нещастя згубитись у чужому місті!

Вкінці повернулись ми до палати у „фольксвагені" архітекта. Призабулись не тільки всі наші „страхи", але й горді на те, що тільки обі з цілого Конґресу заглянули і в це мистецьке діло Істамбулу, а саме наскрізь модерну будову оперного театру.

Анастазія Вокер

З наради Екзекутиви Союзу Українок Америки і „Самопомочі" у Филаделфії: Перший ряд зліва до права: п-ні Ростислава Богачевська, п-ні Олена Лотоцька, п. Юліян Февай, п-ні Ганна Білинська, п-ні Лідія Бурачинська, п-ні д-р Наталя Пазуняк. — Другий ряд зліва до права: п-ні Стефанія Пушкар, інж. Роман Білинський, п-ні Кекилія Ґардецька, інж. Олександер Гладишовський, мгр. Мирон Утриско, д-р Микола Ценко.

Conference on Co-ordination and Co-operation in Educational and Welfare field of the UNWLA and Selfreliance Representatives of both organizations met at the Headquarters of UNWLA in Phila.

обріїв, правдиво відтворена атмосфера непорушного спокою кристальної води, ясного неба й свіжого вітру.

Найбільше й найяскравіше пані Антонович розвиває українську тематику, на що вказують малюнки на Різдвяні та Великодні картки та експонати з проєктів на обкладинки різних видань. Тут відчувається нерозривний духовий зв'язок художниці з українським народом та його традиціями, що у великій мірі причинився до її творчих успіхів.

Ілюстрації до казок „Івасик Телесик", „Рукавичка", „Червона Шапочка" та „Замріяна Хатка" захоплювали на виставці нашу дітвору. Пані Антонович розуміє дітей, відчуває важливість плекання їх духа, присвячує їм багато уваги в своїй творчості, а в мистецькій школі, яку вона веде вже десять років у Вінніпеґу, магічною силою вкорінює в них любов та невгасиму іскру почуття для мистецтва.

Хоч і не всі праці художниці були показані на цій виставці, велика частина з них знаходиться в приватних колекціях, багато залишилося в Києві, в Празі в Музеї Визвольної Боротьби, в Парижі в Музеї Імени Петлюри і в Канаді, одначе зараховано її до найбільш успішних культурних імпрез у Вінніпеґу.

Галина Мухин

Надіслані книжки

Людмила Коваленко: ДАВНІ ДНІ. Видання Української Православної Церкви в США. Ню-Йорк, 1960. Обгортка мистця П. Холодного. Стор. 80.

Під тією назвою вийшла тепер збірочка нарисів із особливою тематикою. Це психологічні малюнки постатей і подій, пов'язаних із життям Ісуса Христа у першій частині, а такі ж картини з різних історичних епох України у другій частині.

Нариси, що деякі з них можна вважати новелями, написані легко й цікаво. Вражає тонкий психологічний малюнок і добре знання історичного тла. Постаті малої Дебори, гнівливого садівника — немов живі. Ще ближче діймають нас туга о. Тодося, мрії різьбаря Антона, сумнів старого осаула. Це далекі й близькі нам порухи людської душі.

Василь Чапленко: ПРОПАЩІ СИЛИ. Українське письменство під комуністичним режімом. 1920-1933. Вінніпеґ, 1960. Накладом УВАН. Стор. 142.

У цьому невеликому виданні автор розгорнув картину українського підсовєтського письменства 20-тих років, закінчуючи його весною 1933 р. В поодиноких уступах з'ясував постанови партії, тоталітарну зумовленість життя і творчости та хресний шлях літературного світу. В окремій частині подав характеристику творчости „перших хоробрих", що ними вважає Миколу Хвильового, Миколу Куліша, Григора Косинку і Павла Тичину.

Багато тут насвітлено по-новому і з історичної перспективи. Цінити треба обєктивний підхід, що його автор прийняв, аналізуючи постаті і їх твори.

Л. Б.

ДО УКРАЇНСЬКОЇ ДІТВОРИ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ

Учні школи українознавства в Маклеоді, Австралія, саме відбули цього року свій пластовий табір на Соколі біля Мелбурну. Бажаючи вшанувати Шевченківський рік також і ділом — хлопці посадили на оселі дуби, а дівчата калину, що їх зватимуть „Тарасовими". Це відбулося під час відкриття оселі й започаткувало святкування 100-річчя поетових роковин в Австралії.

Учні Рідної Школи в Маклеоді закликають всіх українських дітей, що вчаться в школах українознавства, піти їх слідами. Нехай по всіх оселах вільного світу виростуть Тарасові дуби і зацвіте Тарасова калина! Нехай вони стануть живим пам'ятником дитячої уваги й пошани для великого Кобзаря!

ПРИВІТАННЯ

З Новим Роком 1961 вітаємо Головну Управу СУА, Окружну Раду СУА в Рочестері, членок нашого й інших Відділів СУА та громадські організації на терені Сиракюз.

Управа 68 Відділу СУА у Сиракюзах

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

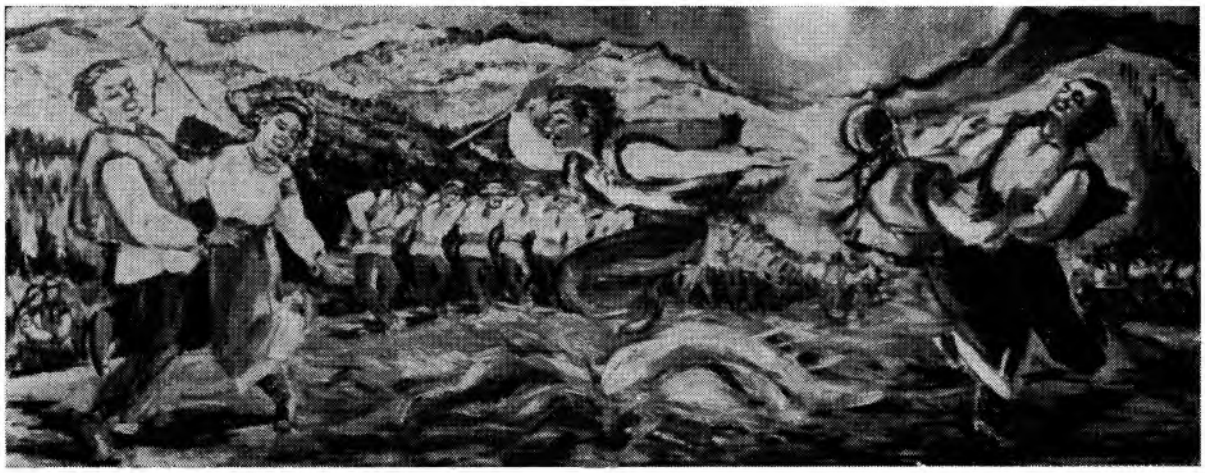

Із 4. жіночої образотворчої виставки у Ню Йорку:
Марія Гарасовська-Дачишин: Гуцулія в ніч під Івана Купала
(Власність п-ва Хрептовських у Шикагу).
From the 4th exhibition of Ukrainian women painters in New York: Maria Harasovska Dachyshyn: Hutsul games.

У світлі мистецької дискусії

Виставка праць жінок-мисткинь стала вже мистецькою подією в Ню Йорку. Щороку збагачується в нові прізвища й твори, а подекуди навіть у засоби. Цього року вперше запрошено знавців до фахової дискусії над виставленими творами.

Дискусія відбулась дня 5. листопада м. р. в залі виставки. Дискутували мистці Кузьма і Малюца, модератором був п. Борис Ржепецький. Серед слухачів видно було багато мисткинь.

Почали розглядати групу молодих, відокремивши їх від цілости. Христя Зелінська дістала признання за квіти, вдержані в ніжних відтінках. Менше подобався її автопортрет. Великий поступ ствердили у Ніни Климовської, яка виставила чотири твори. Наголошений у неї момент декоративности. Роксоляна Лучаковська показалась більш модерною як давніше. Жаль, що стратила питомий собі погідний кольорит. Галина Мирошниченко виставляла вперше й коли зважити, що малювати стала недавно, виявила цікавий підхід у своїх акварелях. Оксана Мурій пішла вперед, що виявилось у її акварельному портреті. Ореста Шепарович дала великі полотна, має сміливий підхід, але не викінчує своїх праць.

Лідія Грицан-Сушків пішла вперед. Її рисунок тушем (краєвид із Берхтесгадену) виявив неабиякі здібности.

Катерина Луцишин дуже вдумлива у своїх пастелях, вона шукає в них свого власного виразу.

Софія Лада виставила скульптуру з алюмінію й добре віддала рух птахів у леті.

Групу старших мисткинь започаткували розглядом праць Катерини Антонович. Найбільш подобалась її темпера „Пісні України", розв'язана декоративно, хоч може на надто малому просторі. Олії Степанії Базюк навівають згадку про школу О. Новаківського, з якої вона вийшла. Марія Гарасовська-Дачишин обмежилась народньою тематикою на цій виставі. У краєвидах вона має кращі можливості. Тетяна Душенко не внесла нічого нового своїми оліями. Праці Софії Зарицької, як завжди, задивлені у візію, досягають тепер меж абстрактного.

Олена Кононенко виставила примітив „Ноктюрн", що заслуговує на увагу. Олії Ірини Король дуже культурні, промовляє за ними також їх теплий кольорит. Марія Красноніс знов погрузла в абстрактному. Її спроби сміливі, а може й дещо непродумані. Краєвиди Катрі Кричевської нав'язують до традиції всієї родини, хоча видно вже в них впливи Америки. Заставили всіх офорти Олени Кульчицької. В них попри питому нашій сеньйорці манеру — слідна певна модернізація підходу. Олії Адріяни Лисак дуже модерні, але невипрацьовані. Все ж таки треба підкреслити, що вона дала єдиний на виставці акт. Галина Мазепа знов зачерпнула з народньої обрядовости, надзвичайно влучно модернізуючи її. Краєвиди Людмилі Морозової, як завжди, багаті в вираз. Тому її „Осінні квіти" були ярким контрастом до прозорости й мелянхолії краєвидів. Ніна Мудрик-Мриц виставила свої ілюстрації, що мають питому для дитячих видань наївність і теплоту. Іванна Прийма успішно проявляє себе в кольористиці, хоч трактує зображені предмети надто поскульптурному. Надія Сомко майстерно малює квіти; у розв'язці побутових чи історичних сцен їй так не щастить. Наталія Стефанів виявила в зображенні старого дерева справжній малярський мазок; із квітами вона не справилась так добре. Ірина Шухевич, як завжди, проявила себе успішно у краєвиді. Чомусь вона обмежує себе до малих речей.

Оленка Гердан виставила вперше й напричуд добре передала в своїх абстрактах вираз і рух, хоч її візії потребують більшого формату.

†

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Дня 12. січня ц.р. в Рочестері, Н. Й., упокоїлася в Бозі бл. п. ГАЛИНА ПИЛИШЕНКО, дочка о. Порфірія і Марфи Лопухович. Народилася дня 10. березня 1896 р. на Волині. По скінченні середньої Епархіяльної Школи в Крем'янці вчителювала на Київщині. В 1920 р. переїхала до Польщі на Волинь, де її батько був священиком на Ковельщині і продовжувала вчителювати, як рівнож організувала драматичні гуртки і взагалі ціле своє життя віддавала для культурно-ссвітньої праці серед української молоді. Від часу заснування Союзу Українок у Володимирі Волинському була його активною членкою. З приїздом до Рочестеру вступила до 47. Відділу СУА і була його активною членкою аж до останньої хвилини свого життя.

М. Приймак

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

на могилу в пам'ять Галини Пилишенко складаю 5.00 дол. на пресовий фонд „Нашого Життя".

Дорога Сестро Галю! Нехай Господь за Твої терпіння дасть Тобі спасіння.

Аполінарія Барвінок-Карабіневич

НАЙКРАЩИЙ МОЛОДИЙ ТАЛАНТ

Вибір найкращого молодого таланту в 1960 р. насунувся вже в останніх днях місяця року. Тоді то розійшлася в нашій пресі вістка про танкові вечорі Роми Прийми, влаштовані в Лондоні і Парижі. Вістка про нові танкові креації та теплу зустріч української громади підтвердили цей здогад. І тому з надісланих голосів нетрудно було зорієнтуватись, кудою спрямуються бажання публики.

Вітаємо Рому Прийму, як наш найкращий молодий талант 1960 р. У грудневому числі 1960 р. подали ми огляд її недавніх виступів. Сподіваємося незабаром побачити її в тих нових танках, що так полонили публику Лондону й Парижа.

Редакційна Колегія „Нашого Життя"

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

на могилу нашої членки бл. п. Галини Пилишенко складаємо 5 дол. на пресовий фонд журналу Наже Життя.

Управа 47. Відділу
у Рочестері

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Марії Морачевської складаємо 20 дол. на фонд „Мати й Дитина".

Ольга й Іван КОБЗЯР

ОСОБИСТЕ

Нашій членці Управи п-ні Анні Леник складаємо цією дорогою вираз нашого найглибшого співчуття з приводу смерти її чоловіка Михайла. Покійний помер на недугу серця дня 7. грудня 1960 на 39-му році життя.

Управа 22 Відділу СУА в Шикаґу

КНАЖИЙ ДАР

У листопаді 1960 Централю СУА у Филаделфії відвідав композитор Ярослав Барнич із дружиною. Пані Слава Барнич, співосновниця й членка Управи 69 Відділу СУА в Лорейні, пов'язана з нашою Централею організаційними зв'язками. Зокрема були ми вражувані спонукою, що привела до нас і її чоловіка.

Ярослав Барнич скомпонував музику до пісень „Поклін" і „Спіть, герої!" з нагоди Свята Жінки-Героїні. Пісні виконав хор СУА у Клівленді і Лорейні на святі минулого року. Оба твори, що їх композитор і його дружина зложили нам у подарунку, будуть прикрасою наших майбутніх свят.

Зворушені до глибини цією увагою українського мистця-музики для героїнчного вчинку жінок-в'язнів та їх звеличання у вільному світі, складаємо йому іменем членства СУА нашу щиру подяку. ЕКЗЕКУТИВА СУА

У ЗМАГУ ЗА НАШЕ ЖИТТЯ

Розпочинаємо знов контест за приєднання передплатниць нашого журналу. Торічний змаг був цінним доказом доброї волі й уваги наших читачок. Сподіваємось, що й цього року їх признання проявиться в такій видимій формі. Зокрема закликаємо до цього пресових референток та членок наших Відділів. Треба подбати про те, щоб кожна українка в ЗДА стала передплатницею Нашого Життя.

Подаємо нижче список тих, що приєднали нових передплатниць у часі від 1. листопада 1960 до 10. січня 1961 рр. В тому ж часі признано нагороду п-ні ОКСАНІ СЕРЕДЮК, членці 56 Відділу СУА в Дітройті й вислано бажані книжки, що являються нашою премією.

Передплатниць придбали:

Стефанія Бедрій, Нюарк 1
Наталія Білоус, Шикаґо 1
Ірина Ґураль, Радвей 1
Стефанія Карапінка, Нюарк 4
д-р Євгенія Єржківська, Сиракюзи ..1
Павля Лобай, Торонто 1
Марія Мельник, Филаделфія 1
Іванна Осідач, Филаделфія 2
Марія Руденська, Англія 3
Ольга Савчин, Едмонтон 1
Оксана Середюк, Дітройт 2
Стефанія Вільшанецька 2
Ольга Залізко, Джерзи Сити 1

Ми щиро вдячні їм за труд і добру волю. Хто черговий?

ПОДЯКА

Управа 56 Відділу СУА ім. Л. Старицької-Черняхівської складає щиру подяку всім, що зложили їй святочні побажання.

Від себе замість святочних привітань складає 10 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

А. Крохмалюк, голова
О. Янчишин, в. о. секр.

НАША АНКЕТА

Відповідь на анкету „Що Вас цікавить?" надіслав 63 Відділ (26 листків) із Дітройту. Радіємо тим і пригадуємо Управам Відділів, що саме тепер, у часі найбільшої активности Відділів треба цієї спроби припильнувати. В міру того, як напливатимуть відповіді, будемо подавати вістку про те в нашому журналі.

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Нью Йорк, Н.Й. США.

С·ФУЖО
Світова Федерація Українських Жіночих Організацій
ТРИНАДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ ЧИСЛО ПЕРШЕ

Олена Залізняк

Чергові завдання

З Новим Роком! З новим щастям! Це прастарий наш звичай — бажати собі взаємно всього добра; рідним, приятелям, знайомим і тим гуртам та організаціям, що з ними лучить нас спільна ідея й організаційна зв'язь.

Такими взаємними побажаннями обмінюються із своїм членством і складові організації СФУЖО, бажаючи собі з Новим Роком багато успіхів у праці. Кожна з тих організацій — це централя, що працює за своїм статутом і прийнятими звичаями, в різних державах трьох континентів, під безпосереднім впливом політичних та економічних умовин і кліматичних особливостей країн, де перебувають. Але в усіх є, крім своїх власних завдань і методів праці ще й спільна, найважніша, хоч і давня та все нова й актуальна: дати максімум зусиль у праці над **скріпленням і об'єднанням української спільноти на чужині, все з думкою про допомогу рідному краєві — Україні!** З тією думкою й об'єднались вони в спільну Федерацію — СФУЖО.

Але які наші найближчі, чергові завдання в новому, 1961, році, який щойно починається? Підготова до заплянованого Світового Конґресу Українців у вільному світі зобов'язує й жіночі організації — засвідчити виявом скріпленої активности своє незаперечне право на голос і участь у тому ділі, де буде вирішуватись єдність українців поза межами Батьківщини, де буде кристалізуватися їх спільна думка й об'єднана дія.

1. З ділянки **зв'язків** із міжнародніми жіночими організаціями передбачується в 1961 р. участь українок у ювілейному конгресі Світового Союзу Католицьких Жіночих Організацій, що відбудеться весною в Римі. З ініціятиви СФУЖО членом того Союзу в 1957 р. стала Ліґа Українських Катол. Жінок Канади і з її рамени виїздила на конгрес того Союзу тодішня голова ЛУКЖ. То ж певно й цього року представниця ЛУКЖ з теперішнього проводу гідно репрезентуватиме українок вільного світу й інформуватиме про долю мовчазної Церкви та поневоленої Батьківщини.

Також цього літа відбудеться в Дабліні, столиці Ірляндії, конґрес Міжнар. Жін. Союзу (СУФРАЖ), із яким мав зв'язок ще Союз Українок у Львові і утримав там своє членство до 1939 р. То ж не треба з тією організацією поривати зв'язків і позбавляти себе можливости інформувати про наші справи передових жінок вільного світу, хоч це й сполучене з коштами. Делеґатка на конґрес в Ірляндії — якщо прибула б з Управи СФУЖО — могла б при тій нагоді відвідати наші складові організації в Европі.

2. Однак найближчою серцю української жінки — це все ж таки **її родина, її діти** і прив'язання до далекої, покинутої Батьківщини. Якже передати дітям любов до далекої країни походження їх батьків та закріпити в їх серцях образ України — її історії, культури, навчити мови? І серед впливу країн їх оточення, в яких приходиться жити, викликати в їхніх душах гордість із свого походження? Виховати з них передових, впливових громадян тих держав, в яких їх батькам довелося жити і визнати за нову батьківщину? Діти членок складових організацій СФУЖО вчаться у школах з англійською викладовою мовою (ЗДА, Канада, Англія, Австралія), французькою (Франція, Бельгія, Канада), німецькою (Німеччина, Австрія), еспанською (Аргентина, Венезуеля), португальською (Бразилія), де не лиш мова, але цілий спосіб життя та цілий державний устрій різниться від себе. А в теперішній час мало що не всюди глибокі політичні ускладнення і струси. Завдання матері, як виховниці молодого українського покоління ще складніше і трудніше в таких обставинах.

Тому Світова Федерація Українських Жіночих Організацій кинула думку організування Вих. Семінарів, щоб хоч частинно допомогти матерям. Особливо тим молодим, що самі покинули рідний край, ще нелітніми і тому не мали змоги ще здобути освіту й досвід на рідних землях. Над матеріялом для Вих. Семінарів працює Вих. Комісія СФУЖО у Филаделфії (голова п-ні М. Стратієнко, секретарка п-ні Т. Горащенко) і в Торонті (голова п-ні І. Петрів, секретарка п-ні Т. Горохович).

Як нове виховне гасло підняли складові організації СФУЖО улаштування дитячих забав і світличок. Матеріял для цього підготовляє Вих. Комісія СФУЖО в Австралії (голова п-ні І. Пеленська, секретарка п-ні Л. Гордієва). Дитячі зустрічі й світлички вже починають ширитися в більших центрах.

3. **Культурно-освітній ділянці,** яка почасти пов'язана з виховною, присвячують жіночі товариства все багато уваги і праця провадиться за давнім звичаєм, але й з

новими починами. Тому Культ.-Освітня Комісія СФУЖО в Ню Йорку (голова п-ні др. С. Карпінська, секретарка п-ні Л. Бурачинська), висуваючи ці почини (Гуртки Книголюбів, Виставки Жіночої Творчости), користає все ж із матеріялів і сугестій складових організацій. У цьому році Культ.-Освітня Комісія СФУЖО дуже продумано провела в Ню Йорку відзначення 100-ліття народин Уляни Кравченко. А в 1961 р. постановила Свято Жінки-Героїні присвятити новій темі, себто жіночим постатям у творах Т. Шевченка з огляду на великі Тарасові роковини.

4. Плеканню українського **народнього мистецтва** присвячують багато уваги всі жіночі організації. Тепер, головно з ініціятиви журналу Наше Життя кладеться натиск на чистоту стилю при помочі показів народнього вбрання і вишиваних вечерниць, що стають щораз більше популярними. Також поширюється збирання і зберігання для музеїв вартісних зразків народнього мистецтва. Жіночі хори при організаціях плекають народню пісню. Отже і для Комісії Нар. Мистецтва (голова п-ні А. М. Баран) в Едмонтоні праці чимало.

5. Доброго розголосу набрала справа **Літ. Конкурсу СФУЖО,** що його з таким успіхом провів Комітет Літ. Нагороди при СФУЖО. Цього року місцем Конкурсу є Вінніпеґ, де про нього дбає п-ні Стефанія Бубнюк, редакторка Жін. Світу. До Літ. Журі увійшли пп. Катерина Антонович, Ольга Войценко і др. Ярослав Рудницький. Треба надіятись, що і в 1961 р. Літ. Конкурс матиме такий успіх, як у 1960 р. — бо ж справа відповідної лектури для молоді близька всім.

6. Проблемою першої ваги є належна розбудова **суспільної опіки.** Харитативна допомога була здавна чи не найважнішою ділянкою праці всіх жіночих організацій і вони мають традицію й поважні заслуги на цьому полі. Але завданням найближчого часу є — сперти організування сусп. опіки на модерних, фахових основах. Над цим працює Комісія Сусп. Опіки СФУЖО в Торонті (голова п-ні Є. Янківська, секретарка п-ні М. Паліенко). Окреме завдання, а саме вишкіл добровільних працівниць сусп. опіки має провести Комісія Сусп. Опіки в ЗДА (голова п-ні М. Квітковська).

7. Також опрацювання **господарських проблем** української жінки у вільному світі має велике значення. Бюджет української родини, господарська справність, господарські студії і участь у господарському житті країни — це все пекучі питання жіночого життя. Економічна Комісія СФУЖО (п-ні Олена Трофимовська, голова) ще не діяла в 1960 р., одначе незабаром приступить до праці.

8. Щоб підтримати й краще зорганізувати жіноче перо, створилась при СФУЖО Секція Журналісток (п-ні Стефанія Бубнюк, голова). Опрацювавши правильник, приступить у 1961 р. до праці.

Звісно, що не в усіх складових організаціях буде йти праця в усіх ділянках — це залежне від місцевих обставин та наявности відповідних сил. Тим більше, що це централі з власними окремими засягами праці, а деякі з зобов'язаннями супроти централь братніх організацій, з якими зв'язані ідеологічно й організаційно. Але йдеться про те, щоб усі працювали в міру спромог і у взаємному порозумінні.

Однак проведення дослідної праці, навіть у скромному маштабі, вимагає певнішої матеріяльної бази, якої не можуть створити скромні річні вкладки складових організацій із ЗДА, Канади й Австралії, бо вкладки европейських і південно-американських організацій стають — мимо їх старань — лиш символічним виявом їх обов'язку і доброї волі, з огляду на відношення вартости тамошньої валюти до доляра. Окремі акції СФУЖО — зокрема висилку делегаток на конґреси — фінансувала Фін. Комісія СФУЖО або гурт членок-прихильниць. Ряди членок-прихильниць треба би розбудовувати, в першу чергу на заході Канади та в ЗДА, особливо з-поміж жінок, що з різних причин не беруть активної участи в праці складових організацій чи живуть у місцевостях, де таких організацій немає.

Тож треба надіятись, що й цьогорічні видатки, зв'язані з виїздом делеґаток, знайдуть покриття завдяки праці Фін. Комісії й охоті членок-прихильниць СФУЖО та піддержці складових організацій СУАмерики, СУАвстралії, ЛУКЖ, ОУК, ОЖ ЛВУ, Укр. Зол. Хрестові. А може буде щедрою „Щедрівка" деяких жіночих гуртів чи знайдеться якась індивідуальна меценатка як Маруся Бек для Літ. Нагороди СФУЖО?

Ці новорічні міркування на сторінці СФУЖО напевне дійдуть до рук читачок вже коли увійдемо добре в 1961 р. Але ще перед приходом Нового Року йшли напевне в думках взаємні Різдвяні й новорічні привітання та щирі побажання не лиш до сестер на рідних землях, в нетрях заслань та злиднях сателітних країн, а й до всіх у вільному світі — особливо до об'єднаних у СФУЖО організацій, їх проводів і членства. Тож із Новим Роком — з новим щастям! Христос родився — славіте Його!

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС СФУЖО

Літературна нагорода, яку уфундувала Маруся Бек, знайшла знов живий відгук. Наспіло кілька запитів, хоч Конкурс проголошено щойно недавно. До 31. березня 1961 — дня замкнення Конкурсу часу ще доволі.

Пригадуємо ще раз умовини Конкурсу:

Оповідання або повість для юнацтва (12-18 літ) з довільною тематикою з сучасного або минулого.

Передбачені дві нагороди по 100 дол. за рівнорядні два твори.

Надіслані твори розгляне Мистецьке Жюрі у складі: Катерина Антонович, Ольга Войценко і д-р Ярослав Рудницький.

Конкурсові твори слід надсилати на адресу:

WOMAN'S WORLD, P. O. BOX 791, WINNIPEG, MAN. CANADA,

з допискою „Для Комітету Літературної Нагороди".

Адміністрація Нашого Життя

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

Із життя наших централь

ЛІҐА УКР. КАТОЛ. ЖІНОК КАНАДИ

Десятий епархіяльний з'їзд ЛУКЖ відбувся в Едмонтоні в днях 18.—20. листопада 1960. Прибуло 79 делеґаток, що репрезентували 29 Відділів.

З'їзд відкрила голова Еп. Управи п-ні Анна Прийма. Першим промовляв Преосв. Владика Кир Ніль. Слідували привіти, усні й письмові, а вкінці звіти Управи.

Єпархія начислює 45 Відділів із 1300 членками. З того Управа відвідала 20 впродовж звітного часу та оснувала один новий Відділ. Вислала делеґатку на Конґрес СФУЖО в Ню Йорку. Спільно з іншими жіночими організаціями влаштувала свято 75-ліття жіночого руху і зустріч із членом Управи СФУЖО п-нею Іриною Пеленською. Щоб допомогти Відділам в їх культурній праці, розіслано 11 доповідей. В виховній ділянці уфундовано постійну стипендію для студента укр. мови в Альбертійському університеті. Спільно з УКЮ приготовано фестиваль молоді. Про музей дбала окрема музейна комісія, яка придбала у звітовому часі 54 експонати та перевела кілька імпрез. Окрім того Управа підготовляє видання історії ЛУКЖ Едмонтонської Епархії пера Ірини Павликовської. Харитативна праця Управи полягала в збірці з нагоди Світового Року Біженця і роздачі консервованого м'яса, переданого домін. урядом.

Після звітів Відділів промовляла діюча голова ЛУКЖ п-ні Катерина Гнатюк із Саскатуну. Її доповідь п. н. „ЛУКЖ і молодь" розглядала організаційні напрямні Ліґи під кутом приєднання і вдержання молодого жіноцтва. Вона вказувала посередню дорогу між відчуттям зв'язку з українством і завданнями супроти Канади. Як найближчий засіб вказала на потребу курсу провідниць-організаторок.

Ідеологічне наставлення З'їзду завершила промова о. д-ра Сопуляка, який підкреслив потребу прив'язання до свого обряду й української Церкви.

Наради проходили не тільки в пленарних сесіях, але також у Комісіях, що їх було чотири: організаційна (голова п-ні М. Савчикевич, зв'язків (голова п-ні А. Буртняк), виховна (голова п-ні К. Петецька) і резолюційна (голова п-ні К. Гнатюк). Там подрібно обговорено проблеми згаданих ділянок, що дало підставу й напрям для резолюцій.

Із З'їздом був повязаний контест вишивок і фестиваль молоді. До контесту стануло 12 Відділів, що вишили подушки; мандрівний кубок перейшов цим разом до Відділу „Доброї Волі" в Едмонтоні. Фестиваль Молоді відбувся на закінчення З'їзду й показав ряд молодих талантів у музиці й образотворчому мистецтві.

Підсумки праці Управи дуже поважні з виразним напрямком на піддержку молоді й плекання народнього мистецтва. Ґаслом З'їзду було: „Члени організації — це наша основа, на якій будуємо нашу працю". Це й виражають резолюції З'їзду, що присвячують велику увагу організаційному скріпленню ЛУКЖ.

До нової Епархіяльної Управи ЛУКЖ увійшли: К. Петецька, голова, А. Прийма дотеперішня голова, В. Боцюрків перша містоголова, М. Солодка друга містоголова, І. Горбай рек. секретарка, Є. Савка, кор. секретарка, Є. Кривко скарбничка, І. Павликовська і М. Семко пресові референтки. До Контр. Комісії увійшли М. Катеринець, М. Гринів і К. Палій. Вибрано також чотири Комісії: для справ музею, виховну, культ. освітню і зв'язків.

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК У НІМЕЧЧИНІ

Улітку люди подорожують і в наслідок того багато їх відвідало Мюнхен, осідок ОУЖ. Про Зустріч українського жіноцтва з нагоди Світового Евхаристійного Конґресу ми вже писали. Та й окремо відвідали ОУЖ деякі подорожні і внесли різноманітність у будні українського жіноцтва в Німеччині.

В серпні ц. р. ОУЖ вітало п-ню Ольгу Заяць з Торонта. П-ні Заяць відома, як видатна діячка Організації Українок Канади, близько зв'язана з українським жіночим рухом. Тому й проблеми ОУЖ її живо цікавили, а в свою чергу вона розказала багато про працю українського жіноцтва в Канаді.

У вересні ц. р. ОУЖ відвідала п-ні Олена Ваньчицька з Австралії. Зв'язана тісно з Союзом Українок Австралії, вона могла багато розказати про завдання й працю українського жіноцтва там. Прямуючи знов до країни свого поселення, вона обіцяла розказати про недолю залишенців та подбати про скріплення допомоги.

КОМІСІЯ НАРОДНЬОГО МИСТЕЦТВА

Дня 21. листопада 1960 р. заснувалась в Едмонтоні Комісія Нар. Мистецтва СФУЖО під проводом референтки п-ні Анни Марії Баран із Саскатуну. Членками Комісії стали пп. А. Кучер, О. Манастирська, А. Прийма, М. Савчикевич, С. Слюзар, О. Федак. Окрім того Комісія думає кооптувати замісцевих знавців нар. мистецтва.

На першій нараді устійнено плян праці. Він охоплює — курс вишивання,, випрацювання зразкового національного строю для дітей і бібліографію нар. мистецтва. Окрім того члени Комісії зобов'язались — зібрати в провінції Альберта прізвища й адреси вишивальниць, писанчарок, керамікарок та зладити список цінних предметів, що знаходяться в приватних руках.

ВИДАТНЕ МІСЦЕ

Національна Рада Жінок Канади недавно тому відбула свій річний З'їзд в Наеґра Фолс, Онт. У З'їзді взяли участь представниці Організації Українок Канади і Союзу Українок Канади, які є членами Нац. Ради.

При перевиборі Управи вибрано головою комітету мистецтва й літератури п-ню Ольгу Войценко з Вінніпеґу. Як голова Комітету Українок Канади п-ні Войценко займає і в українській громаді поважне становище. Її громадська активність проявилась найбільше в Союзі Українок Канади.

П-ні Ольга Войценко народилась у Канаді. До громадської праці включилась ще в молодому віці. Працює при в-ві „Тризуб" у Вінніпеґу, збагативши своїм досвідом видання організації. Недавно тому відбула подорож по Европі, враження з якої закріпила у книжці „Інший світ — інші дні".

В англомовних організаціях Канади проявила себе з успіхом. Є містоголовою Провінціяльної Ради Жінок, скарбничкою Канадійського Жіночого Пресового Клюбу і головою Секції Книжок у всіх мовах, крім англійської, при організації „Френдс оф Вінніпеґ Паблик Ляйбері".

- Ukrainian Woman -

OUR ENGLISH COLUMN

The Soviet Press

I have tried — in a limited fashion — to be a part-time Soviet citizen by studying Russian newspapers. I could not sacrifice more than a week for this purpose. But, reading them thoroughly, I found some features which reveal the sense and contents of the Soviet press.

The coverage of the news is extremely biased as to the subject matter, and its presentation. The tone is at times educational, but frequently downright didactic. The main purpose is this all-encompassing idea, this all-permeating Weltanschaung, which is their dominant characteristic, namely, the love of the great Soviet Motherland which, under the superb leadership of popularly chosen men, is converting the whole world.

It would be wrong to give the impression that this belief is constantly overtly stated. Rather, the editors and writers try to create a feeling of togetherness, in a society, that is step by step trying to become a model one.

The togetherness is further stressed by poems on popular matters. Expressed in these poems are sentiments of workers who encourage everybody to over-fulfill their norms, citizens who find beauty in the expanding economy. Each successful satellite attempt is greeted by a volley of verse in praise of the men (intellectuals and technicians) who made this possible.

News from inside the USSR always serves a purpose. Sometimes it is the evocation of pride in the achievements of this or that collective. Often the news is about certain new methods in agriculture. Sensational stories on murder, divorce, etc., are few; and serve as examples of how not to act. There are also feature stories driving home the same point, such as the story of the bad father who abandoned his children. These sins are chastised in articles which resemble secular sermons. Every issue has quite a few of such sermons, which are euphemistically called feature articles. Through them the press **aktiv** is trying to reform the individuals in society and make them aware of the demands of society. One article, for instance, was entitled "You are not alone in the world," and called for public courtesy at all times.

Foreign affairs are treated one-sidedly. Naturally news detrimental to the West is blown up, and vice versa. Yet the presentation may be believed, as it actually is, by people not informed of the true state of affairs. The events in the so-called under-developed countries (never called that in the Soviet press) are given wide coverage. Race conflicts are specially popular. Latin-American affairs, especially the Cuban revolution, are closely and favorably followed.

There are small articles which present glimpses of Soviet life. Children born in the first years of the Soviet regime were given odd names. The enthusiasm of their parents for the Communist ideal frequently manifested itself in exotic names. Thus, one girl was called THE GREAT WORKER. A boy was given a name of abbreviations of LENIN. One child was named Collectivization; and a few others as extraordinary. Now, these children as adults, resent this custom. The author quotes many examples, based on the records of one high school teacher, who made the collection of such names his hobby. The article ends with a plea for naming future children in good Russian fashion. None ever cried because his name was Nicholas. In names, at least, the revolution is ended; and tradition takes over where it left off.

The theme of "Togetherness" is carried further, identifying each reader with the mass of Soviets. Articles are signed often by two, three or even four and five authors, done to create the impression of collective meaning.

Through the slogan of togetherness, every article is a human interest story, every achievement an accomplishment of the Soviet peoples. Thus, Khrushchev is photographed with various humble workers, their conversations with him printed alongside the texts of all his speeches. Incidentally, there are not too many panegyrics in honor of Khrushchev. The most interesting praise which I have come across was by a journalist who said that Khrushchev is the greatest writer and orator possible.

We have no way of checking if the average Soviet citizen reads the press. The newspapers, reviewed in this report are obviously written for the average man in the street. We see slight indications that the inhabitants do not have reformed their nature quickly enough; and that they still remain in a significant manner, bourgeosie. The Revolution and war have passed. The people want stability. They must be given reasons **why** this cannot yet be so. The Soviet press supplies these reasons. Their purpose is clearly visible.

Martha Bohachevsky

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

Ukrainian costume from Kiev.

FIG. 1

Do You Like the Ukrainian Costume?

Ukrainian folk costumes are very popular among our youth. The dancing groups and choirs wear them at their performances. For that reason young girls and boys are interested in trying to get one.

The UNWLA Branch 69 in Lorain, Ohio, held a small fashion show for this purpose. Mrs. E. Macilynsky, the speaker, displayed three types of costumes. Her procedure was peculiar: she went thoroughly through every detail. Young girls who modeled appeared in long white shirts before the audience. The speaker dressed them, explaining every part of the costume, even to the fabric and trimmings.

The audience consisted mostly of mothers, who wished to have an Ukrainian costume for their children. They took a lively interest in the fashion show: many details appeared to be new to them. They learned, with amazement, that the richly embroidered velvet jacket is not in correct style. The tight jacket of the Ukrainian costume should not be embroidered, but trimmed at the edge. The same thing with the apron. If it is made from colored silk, contrasting with the jacket, you can adorn it with a galloon only — a narrow tape-like binding or trimming of rich material, as silk or gold lace.

Mothers asked many questions and decided to sew a nice Ukrainian costume for their girls and boys.

CLEVELAND, OHIO
Svyata Vetchera

Every year, soon after the Christmas Holy Day, a traditional Ukrainian custom is observed by all members of Ukrainian Junior League, Branch 60 of UNWLA in Cleveland, Ohio. This "Svyata Vetchera" (Holy Supper) is attended by all 60 members, with their husbands and guests.

Food is prepared by each member, who annually take their turn in making a different dish for the supper. Thus, every member gets a chance to cook a typical Ukrainian food without assistance and eventually she will have prepared all the traditional

Side Lines and Personalities

Conference of ICW, Istanbul

Friendly hospitality, cooperation, and attention accorded the delegates to the ICW conference by the National Council of Women of Turkey and the Officials of Turkish Government was praise worthy. The corps of student volunteers who served us daily as guides, interpreters, and informers especially captivated my interest. Who knows but for three triennial conferences hence these young girls might be the guiding lights of the Turkish Council.

While all the girls were excellent, Oya Borecki, pictured with a group in the November issue of OUR LIFE is but one I can mention in the limited space of print. Like the other students, she had tremendous knowledge of her country's history, culture, traditions, and folklore. We learned that she was not especially trained, but that this knowledge was a normal requirement in the course of study. Her deep love of country and intense pride in its people were truly admirable in one so young. I shall always remember the legend of the Girl Tower (lighthouse), which Oya told me as we stood on deck of the boat returning from Bursa, once the great capitol of Turkey. The skyline of Istanbul afforded a magnificent view as our boat drew nearer and nearer to shore. To the right of us was the Tower. The story has it that a daughter of one of the great rulers of Turkey had a deathly fear of snakes.. To safe guard her from this menacing fear her father had a tower built wherein she would dwell. Since the tower was surrounded by water food had to be brought in from shore. One day a lovely basket of grapes was brought in, and hidden therein beneath the grapes was a serpent. It bit the beautiful princess and thus ended her life and fear. Therefore, the name of the lighthouse, the Girl Tower.

Indeed, a legend with a moral. As Oya was telling the story, my thoughts traveled up the Bosphorus, across the Black Sea to the golden-domed City of Kiev — and I wondered, how many girls THERE of Oya's age were as FREE to point out the beauty of their ancient City, tell the true story of its glorious past, and the present plight of the heroic Ukrainian people.

When Helen Hnatyshyn and I met another time to attend the fashion show of Turkish embroideries at the Dolmabache Palace, we decided to walk and see the sights. Our sense of direction soon left us and we became lost. Finally we reached the Taksim Square, the main section of European Istanbul and stopped in a shop to ask directions to the Palace. Two gentlemen customers willingly offered to direct us. Obediently we followed and next thing we knew we were inside a huge building under construction. The gentlemen guided us into the nearby temporary office and to our surprise and enlightenment the building was the New Opera Insaati, which would take two years to complete. The leader of the two men, Hayati Tabanliogho, the architect of the opera building showed us the scale model of the building, drawings of the stage, the special acoustical ceiling, and so forth. This was a fortunate loss of direction, and we finally reached the Palace in the architect's Volkswagen with all apprehensions erased, and secure in the knowledge that we were the only two fortunate delegates to have had a glimpse of this modern opera house first hand.

A. Volker

---

dishes partaken at "Svyata Vetchera" which follows every aspect of Ukrainian culture. After the prayer and "kootya" is partaken, the dozen traditional dishes are passed around. When the Holy Supper is ended the group starts carolling which usually continues on until everyone is ready to go home.

On January 14, 1961 the "Svyata Vetchera" was held in the building of the Parma Savings Bank, Parma, Ohio.

Jennie Bochar

AFTER OUR ANNIVERSARY

The 35th anniversary of the Ukrainian National Women's League of America is over. Our Regional Councils arranged banquets on this occasion, and awarded to the older Branches honorary certificates, and to its members special pins. This affair was celebrated elaborately, and with great dignity and solemnity in Ukrainian communities everywhere.

The oldest Branches, and their members of the UNWLA were deeply moved by the award. Getting members, and working during the long years they thought of as simply fulfilling their duty, and did not expect any thanks. Therefore, when they saw their efforts appreciated, their eyes filled with tears as they accepted the pin from the hands of their President, Mrs. Helen Lototsky.

This celebration of the anniversary was not prepared by them alone. The younger Branches, and members also cooperated assiduously in arranging it; and did most of the hard work. They felt it was a feast of the organization, and not of the pioneer members alone. That it was the oportunity to assume the responsibility and joy of carrying their part of the work forward.

Many fine ideas and sound projects came out of the speeches, which could be taken into consideration for future use. The pioneer members found new methods necessary; the American-born members were more interested in Ukrainian customs; and the newcomers declared themselves resolved to adapt themselves to the American way of life. Members everywhere felt the need of sticking together in order to accomplish the goal of UNWLA.

Katria Peleshok

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

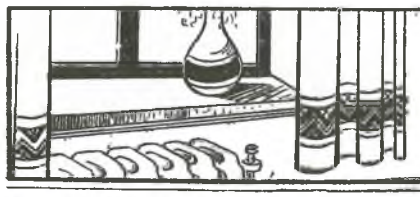

У НАШІЙ ХАТІ

Лейкемія

Що це таке лейкемія?

Лейкемія — це недуга крови характеристична надмірним і непогамованим розростом білих тілець у кровотворчих органах, а саме у кістнім стрижні й лімфатичних залозах. У різних стадіях розвитку й у великій скількості білі тільця появляються у кровоноснім обігу й атакують (інфільтрують) різні органи людського тіла.

Роди лейкемій

Клітинні елементи крови складаються з червоних тілець, що транспортують кисень, із кровних платинок, які помагають ціпенінню крови і трьох родів білих тілець крови: нейстросити (гранульосити), лімфосити і моносити, функцією яких є обороняти організм від інфекцій, будувати відпорність і очищувати від шкідливих елементів. Від тих трьох родів білих тілець крови постають три головні форми лейкемій, які дальше поділяються на акутну (гостру) і хронічну.

Акутна лейкемія

Акутна форма звичайно і найчастіше буває у дітей до п'ятого року життя. Появляється нагло із симптомами інфекції; з підвищеною температурою і загальним ослабленням появляються язви устної ями і підшкірні та слизної оболони кровотечі. Анемія є сильна наслідком зменшення червоних тілець крови. Скількість білих тілець збільшується постійно і в однім кубічнім сентиметрі крови їх начисляється до сто тисяч, де нормально є лиш від п'ять до десять тисяч. 99 проц. цих білих тілець є дуже молоді без познак розвитку й зрілости.

Хронічна лейкемія

Ця форма появляється у віці від 35 до 75 року без різниці полу. Першими познаками бувають ослаблення, утрата на вазі й анемія. В деяких — першим обявом можуть бути сильно побільшені неболючі лімфатичні залози шиї і пахвин або повність і побільшення черевної ями і біль у лівому боці наслідком побільшення селезінки. Білі тільця крови у хронічній лейкемії є у більш зрілій формі, а число їх сягає 300,000—500,000, а деколи й 1,000,000 в однім кубічнім сантиметрі.

Що є причиною лейкемії ще не досліджено і цілковитої контролі над її перебігом ще не осягнено, тому пізнання цієї недуги і спостереження перших об'явів є дуже важне для продовження і врятування життя людини.

Д-р Н. Л. Кузьма

З листів до Редакції

ТРОЯНДА І БАКЛАЖАНИ

У липневому числі журналу Ви невірно подали пояснення цих обох термінів. На Україні баклажанами називали помідори. А egg plant, що про нього пишете — це сині баклажани.

Те саме й до троянди, англ. rose, про яку пишете, що її теж називають рожею. А це зовсім інша квітка. Рожа росте висока, одним стеблом, інколи має на боки погони. Квіт порожній, має лиш декілька листків.

А. Харченко

В українській мові та сама рослина може мати багато назв, у різних місцевостях — різні. Звичайно люди вважають назву своєї околиці, що її (назву) собі засвоїли змалку, за загально-українську і готові за неї боротись. Для прикладу подаємо найбільш поширену у щоденному житті городину **картоплю,** вона має декілька назв: бараболя, бульба, бурка, ріпа, землянка, картоха, бульбиця тощо.

Всі ці назви не погані, але для добра української літературної мови треба одній назві дати перевагу. Цим займаються фахівці даної ділянки та мовознавці й це зафіксовано у відповідній літературі. Відповідаючи на Вашого листа, ми користуємось приступними нам виданнями.

Згадана у Вашому листі городина — це близькі родичі й належать до тієї самої родини пасльонуватих (Solanaceae):

1. **Баклажан синій** (solanum melongena l.), рос. баклажан, поль. baklażan, англ. egg plant.

2. **Баклажан червоний** (solanum lykopersicum l.), рос. помидóр, томат, поль. pomidor, англ. tomato. Сюди ще належить вищезгадана **картопля** (solanum tuberosum l.), рос. картóфель, поль. kartofel, англ. potato.

Такі назви, як перші, подає „Словник ботанічної номенклятури УАН, Київ, 1928", а також Українсько-російський Словник, Київ, 1953. В українській мові назву „баклажан червоний" витискає щораз більше назва „помідор", ба навіть „томат", а „синій баклажан" залишається, як назва на англ. egg plant, про що Ви згадуєте. Не нам випадає це заперечувати.

На друге Ваше питання відповідаємо що і **рожа** і **троянда** — поширені назви в українській мові.

В ботанічній номенклятурі прийнято такі назви, як перші:

Шипшина (rosa), дика рожа, свербиус, свербивус, дика троянда). Найближчі родичі шипшини — це **троянди** (рожа повна, городня, садова, культурна). Людина їх вивела шляхом схрещування і вони існують у тисячах видів. Усі вони належать до родини розоцвітних (rosaceae).

Рожа, що Ви її описали в листі, не належить до цієї родини, а до родини калачикуватих (malvaceae). Офіційна її назва **калáчики** (althea offici-

Користаймо з досвіду

Наталя Лопатинська

Приймаємо гостей

Славимося своєю гостинністю. Гість в дім — Бог в дім! — каже наша приповідка. Чи можна краще висловити свою радість?

Та нераз маємо з тим клопіт. Що подати на обід чи вечерю? Як уложити стравоспис, щоб був достатній, відповідав приписам здорового харчування і вимогам доброго смаку?

Погляди на те змінились за останні десятки літ. Гостинний обід чи вечеря ще не так давно обіймали цілий ряд страв. Окрім легкої закуски — паштетику чи салатки — подавали одну рибу, два м'яса, легку лакоминку, морозиво, компот, не враховуючи городини й інших додатків. До цього різнородні напої. Тепер смак змінився. Елегантний обід чи вечеря теж складаються з багатьох страв, але значно легшого складу. Закуска на вступі — це овочева або городинна салатка, риба чергується тільки з одним м'ясом, морозиво править за лакоминку, компот заступають свіжою садовиною. Залишилась ще різнородність напоїв та збільшилася краса й різноманітність накриття.

Наші господині йдуть тут середньою дорогою. Ще не відкинули зовсім пишноти давнього обіду й подають звичайно на вступі канапки з чарочкою горілки. Але відступили вже від двох страв із м'яса й подвійного солодкого. Найрадше завершують його досконалим тортом, якщо пора року непригожа для пампушків чи іншого зимового печива.

Йдучи назустріч тим потребам, подаю кілька приписів для такого вжитку. Маючи їх, можемо безпечно приймати гостей!

Риба по-жидівськи

Потрібно:

1 щупак або короп (5—6 ф)
2 цибулі сер. величини
3—4 яйця
1 булка
½ ложочки цукру
2 пачечки желятини
буліон із городини й рибних остей

Рибу сполокати, вичистити з луски й намулу, легко посолити. Порізати на досить великі куснички і вийняти з них м'ясо, вважаючи, щоб не порвалась шкірка й не ушкодити хребта.

М'ясо посікти й вимішати з січеними й присмаженими цибулями, намоченою булкою і розбитими яйцями. До смаку додати ½ ложочки цукру і посолити. Це все добре вимішати і начинювати кожен кусник риби. Вложити до кип'ячого буліону, нехай вариться около пів години. Коли риба готова, тоді витягнути її й уложити на полумиску, декоруючи кружальцями моркви і скибками цитрини. Перецідити буліон і додати до рідини желятину, розпущену перед тим у зимній воді. Поставити нехай ще два-три рази закипить. Тим буліоном залляти рибу на полумиску й поставити, нехай застигне.

Салата з квітної капусти і помідорів

Потрібно:

1 квітна капуста (каляфіор)
2 помідори
2 свіжі огірки
кілька стручків фасолі
зелена цибуля
зелена салата
1—2 ложки сметани
1 ложка майонезу
дрібка цукру й соли

Квітну капусту поділити і зварити. Так само зварити порізані стручки зеленої фасолі. Прохолодити в воді. Помідори й огірки порізати тонко. Зелену салату поділити на частинки, цибулю покришити. Городину перемішати, посолити і заправити сметаною, яку ми перемішали з дрібкою цукру і майонезом. Покласти в салатницю і прикрасити зверху твердо звареним яйцем.

Пампушки

Потрібно:

2½ літра борошна (муки)
16 жовтків
¾ літра молока
1 горнятко цукру
⅓ горнятка топленого масла
1 чарка руму
½ ліски товченої ванілії
1 ложочка солі
3 унції дріжджів

До смаження:

3 ф. смальцю або 3 ф. Кріско

Пів літра борошна (муки) запарити пів літром гарячого молока. поставити, нехай вистигне. Коли тісто осягне літню температуру, розтерти добре, щоб не було грудок. Розпустити дріжджі в решті теплого молока, влити до тіста, додати ½літра борошна, добре вимішати і поставити в тепле місце, непідростає.

Втерти з цукром жовтки на білу масу. Коли тісто вже виросло, додати до нього втерті жовтки, сіль і решту муки й місити так довго, аж будуть творитися міхурці. Тоді додати рум, ванілію і топлене масло (без осаду) і місити ще 10 хвилин. Поставити тісто в тепле місце, нехай підростає. Коли виросте, вилляти тісто на стільницю, обсипану борошном і виробляти пампушки, наповнюючи їх якимсь заварюванням (конфітурою). Вироблені пампушки поставити на пів години в тепле місце, нехай підростають. Розпустити смалець або рослинний товщ (Кріско) в глибокій ринці. Пробувати його при помочі тіста. Це значить: кинути кусник на нього, а коли відразу зашипить і смажиться, то вже

---

nalis 1.), а також рожа, заяча рожа, мальва.

Не тільки одна рослина може мати багато назв, але також одну назву можуть мати різні рослини.

Наталя Чапленко

Наша редакція в міру можливости буде старатися вживати правильних назв. Заінтересування читачок нашого журналу цією проблемою у формі листування може нам у цьому тільки допомогти. — **Ред.**

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

Українська ВИШИВКА

Із Вишиваних Вечерниць

Вечірні сукні

Нагороджені моделі Вишиваних Вечерниць всіх цікавлять. Адже власниці їх вложили в ті моделі весь свій хист! Тому не повинні подивляти їх тільки учасники вечора, а й усі читачки Нашого Життя.

Вечірня сукня в Шикаґу

П-ні Соломія Кавка вибрала для свого моделю білу сукню з високим станом. Вишивка уміщена рядочком на обох швах зпереду. Продовжується також на раменцях. З огляду на чорну вишивку є вказані довгі, чорні рукавиці.

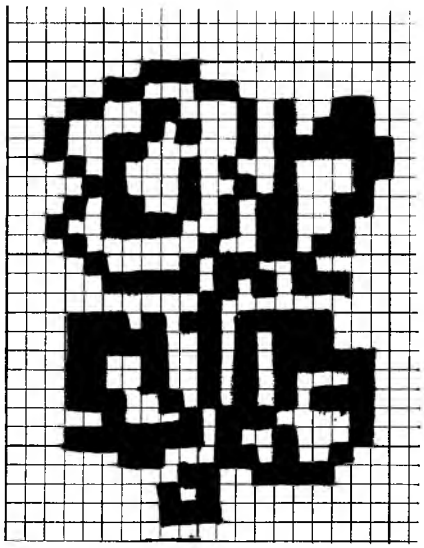

Квітчастий взір

Квітка походить із рукава жіночої сорочки на Київщині. Це стилізована троянда з чорними контурами. В оригіналі вона була виповнена червоним, одначе для вечірньої сукні краще виповнення закинути.

Вечірня сукня в Дітройті

П-ні Валентина Биковець підобрала для свого моделю чорну сукню, з важкого шовку, оживляючи її білими, вишиваними рукавами. Станик сукні тісний, виріз розходиться вшир. Спідничка дзвонового крою, зпереду коротша. Рукави з білого шіфону, вишивані квітчастим поликом і покиданими квітами. На шиї червоне намисто з хрестиком.

можна кидати пампушки. Смажити наперед з однієї сторони, а потім перевернути ложкою на другий бік. Коли вже румяні, вибирати ложкою на бібулу. Коли обсохнуть, класти на полумисок і посипати цукром. Вважати, щоб не смажити на надто сильному вогні, бо зверху зарумяняться, а в середині можуть бути сирі.

Вже вийшло з друку:
Ірина Павликовська
НА ГРОМАДСЬКИЙ ШЛЯХ
Нарис історії жіночого руху
Багато ілюстрована книжка.
Ціна 1 дол.
замовляти в Централі СУА.

Городничий порадник

Вирощування фільодендрона

Прошу подати мені інструкції, як щепити чи вирощувати фільдендрон. Я маю один, а хотіла б їх виростити більше сама, без помочі огородника. За пораду щиро дякую.

Олена Морозевич

Фільодендрон (Monstera Deliciosa) походить із середущої Америки і вже сотню літ уживається, як декоративна рослина в наших кімнатах. Росте дуже скоро, коли його відповідно підсилювати і по кількох літах нераз стає за великий для нашої кімнати. Тоді треба врізати однорічний, вже здеревілий гін, найкраще під повітряним коренем і разом із ним посадити у березні у вазонок. Потребує землі зложеної з: 3/5 городової, 1/5 торфу (pitt moss) і 1/5 піску. Утримуваний вогко й у відповідній температурі 65-75° скоро закорінюється. Для правильного росту потребує підпори, бо це є пнуча рослина. Добре розвивається в півтіні, бо листя від прямого соняшного проміння жовкне й обпадає. Не любить також частих змін свого місця. Коли зрізати верх — долішня частина випускає з боків нові гони і краще розростається.

Роман Коцик

МЕШКАНЕВИЙ ПОРАДНИК

Недавно тому прочитала я те, що Ви писали про портіери. Це піддало мені відваги теж забрати слово. Всі ми хочемо, щоб наше мешкання мало український вигляд і змагаємо до того різними дорогами. Але нелегко воно нам дається. Коли Ви закликали до того, щоб Вам надсилати світлини чи рисунки таких кімнат, я була дуже цікава, хто чим зможе похвалитись? Тим часом усе, що ми оглядали, були завіски різного покрою. Невже немає дальше йдучих спроб?

Олена Н.

Напевне є багато більше осягів у наших помешканнях. Тільки в поспіху нашого теперішнього життя не всі мають змогу робити світлини. Про це треба постійно пригадувати нашим читачкам. Користаючи тепер з нагоди знову прохаємо їх світлити фраґменти кімнат, рундуків, сходів ітд. вміло прикрашених українським орнаментом.

Окрім помешкань будемо подавати також світлини гарних садиб. Нещодавно вдалось нам роздобути світлину віллі Галини Мазепи, прикрашеної орнаментами її рисунку. Цікавий також рисунок садиби Мирона Сурмача в Седл Рівер коло Ню Йорку.

Редакція

МОДНІ ДРІБНИЧКИ

Спідничка з блюзкою — це не тільки літнє вбрання. Ні, ми бачимо їх тепер взимку, навіть для святочної нагоди.

Спідничка може бути біла або чорна. Це найвигідніше, бо до того можна достосувати різні кольори блюзок.

На матеріял треба брати важкий шовк (Faille). Крій дзвоновий із двома складками, спереду і з-заду. Купивши форму, можна легко її пошити.

До того гарно виглядатиме чорна, обтисла блюзка. Щоб цей контраст притупити, можна придумати кольоровий пояс, рожевий, зелений або синій. Тоді того самого кольору намисто й черевики. Елегантна поява!

Подібну спідничку можна придумати й для щоденного вжитку. Тоді вона буде з тонкої вовни якогось нейтрального кольору. До неї будуть яркі блюзочки чи светери різної форми. Яка мила відміна! **Зірка.**

НОВЕ ПРИЛАДДЯ

Особливе цінне в нашій кухні. Нераз мала, практична дрібничка сильно улегшить нам роботу.

Щипці до скляної посуди. Скляні ринки й горшки сильно нагріваються в печі і їх нераз трудно видобути звідтіля. Тому придумали спеціяльні щипці, що дозволяють вхопити посудину за край і легко вийняти з печі.

Таблиця з рисіком. Давні шкільні таблички зникли зі шкіл, зате мають добре примінення в кухні. Коли повісити таку на стіні, можна записувати там видатки дня, число телефону і т. д., а потім змазати увечорі.

Покриваємо підлогу

Перед нами великий вибір. Із великої маси килимів, що їх мають меблеві крамниці — знайти один, відповідний у тоні й матеріялі. А їх тепер безліч! Нові волокна, різнородні тканини, всякі величини. Що тут вибрати?

Передусім треба знати вимір кімнати. Добре також взяти з собою зразок драперій і обиття меблів. Купуючи килим, застережіться щодо виміни, бо може таки не буде годитись.

Долівку треба вважати п'ятою стіною в кімнаті. Її покрив є не тільки проблемою чистоти й вигоди, але також кольору. Не треба лякатись контрасту. Давніш добирали сірий або піскової краски, щоб був „практичний". Показалось, що це не має такого значення, як милий вигляд кімнати. А його осягнемо тільки гармонією всіх кольорів.

З яких матеріялів ці килими?

Найдорожчі з вовни і вовняних сполук. Мають добрий кольор, не мнуться. Міцні також бавовняні, значно дешевші. Широко вживається тепер найлон, дуже тривалий, легкий до чищення. Рейон і есетейт (ацетат) дешевші від найлону, хоч менше тривалі.

Своєчасно внесена передплата дає здорову фінансову підставу видатництву.

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

Олена Цегельська

Остання ялинка

Зрана, в день Свят-Вечора, приїхав татко з лісу, звідкіля доставляв ялинки на продаж. Привіз ще кільканадцять зайвих ялинок і сказав до своїх двох синів:

— Хлопці, тут маєте ці ялинки, продавайте собі! А гроші будуть на ваші потреби.

Хлопці дуже зраділи. Виладували ялинки з авта під паркан на вулиці міста — та й продають. Трохи мерзнуть, хухають у руки, тупотять ногами, але продаж іде. Скоро вже сполудня, ба, вже мається під вечір...

А не бачать вони, що напроти, у старенькій хатині, малий хлопчик сидить у вікні й тужливими очима поглядає на ялинки. І дивиться і любується, аж носик розплащив до шибки.

— Ох, таж ці два великі хлопці вже ось-ось випродадуть усі! О, вже лише три... а ось ще лиш дві... дивись, лише одна, остання!...

Не втерпів сердечний. Ще ж бо хвилинка і цієї останньої забракне. Якстій, простоволосий вибіг на вулицю і пригорнувся до ялинки.

— Ялинка... — шептав — ялинка!... Люба моя! — Обнимав її худенькими ручками, тулив бліде личко до гилячок і пестив їх руками.

Здивовані хлопці спитали:

— А що ти? Хочеш мати ялинку? То нехай тобі тато чи мама куплять!

— Ой, хочу, дуже хочу ялинку! А в мене нема ні тата, ні мами... лиш бабуня і я. І грошей нема в нас... — сумно звісив голівку.

Глянули ці великі хлопці один на одного, їхнє серце зворушилось.

— То хіба ми тобі подаруємо цю ялинку, — сказав старший. — А де ти живеш? — спитав молодший, та й узяв ялинку на плече. — Веди!

Прийшли вони в кімнатку. І справді там лиш старенька бабуня. А в кімнаті бідно-бідно, холодно. Нічого не вариться. Не пахне Свят-Вечерою. А на столі лиш окрайчик сухого хліба.

Хлопці зніяковіли на вид такого недостатку. Привітавши бабусю, поставили ялинку в куті та й пішли.

Йдуть вони додому, йдуть. А ці вторговані гроші лише дзвонять їм у кишені: і дайми, і кводри, і срібні доляри, лиш так: дзінь, дзінь-дзінь. Але цей звук не тішить їх. Чомусь посумніли...

Прийшли додому. А там пахне-пахне! На святочно накритому столі і колач, і маківник, і торт. Мама зарум'яніла звивається: варить, смажить, пече. Здивувалась, чому вони невеселі.

І хлопці помалу розказали батькам, що вони бачили в бідній хатині. Зворушені батьки дозволили їм по Свят-Вечері угостити цих двоє і стали радити, що їм купити за власні гроші. Отож старший, Юрко, купив колачі та ще дещо. А молодший, Ромко, прикраси на ялинку й свічки.

По вечері мама наладувала великий кошик свят-вечірніми стравами, а тато підвіз їх автом під двері хатини. Постукали в двері.

— Просимо! — почувся голос бабусі.

А вони як не вкотяться у кімнату з тим цілим набором, то бабуся лиш руки розвела від здивування.

Тоді привітались словами:

— Вітаємо Вас із цим Свят-Вечором, вінчуємо щастям, здоров'ям і довгим віком! Дозвольте нам розгоститись і хату розвеселити! Христос Раждається!

Бабуся чемно вклонилась, мов дорослим, і поздоровила:

— Просимо, просимо! Гостям раді! Будьте, як вдома!

А тоді хлопці довго не роздумували. Ромко із щасливим хлопчиком прикрасив ялинку. Юрко накрив стіл білою скатертю, положив колач, засвітив свічки і став розставляти свят-вечірні страви. Потім вклонився перед бабусею:

— Просимо до Свят-Вечері!

А бабусі сльози закрутились в очах.

— Діти, — сказала, — таж це наче в нас удома, там, на Україні! Страви, а які: і борщик із грибами, і вареники і смажена риба, і голубці та узвар, ба, та й кутя з медом і маком. Такого Свят-Вечора давно ми не мали...

А хлопці, мов господарі, й угощають і пропрошують. А цих двоє щастям сяють.

Бабуся сказала:

— Чудні ви діти! Ви хіба посланці самого Божого Дитятка!

— Ми, бабусю, — відказали скромно, — лиш українські пластуни. А привела нас до вашого порога оця „остання ялинка".

НА СВЯТ-ВЕЧІР

Дочекалися ми свята
І для серця й для душі:
На столі кутя багата,
Пиріжки, узвар, книші.

В хаті ладан в'ється димно
В пасмах затишку й тепла...
Тільки перша зірка блимне,
Посідаєм до стола.

Й тих згадаєм, хто бідує
У неволі та в нужді;
Хто і цей рік не скуштує
Свят-вечірньої куті...

Їх надіями ясними
Обдаруємо, сумних,
І пожуримося з ними,
І помолимось за них.

О. Кобець

Збірник для дітей

„ВЕСЕЛИЙ СТРУМОК"

Ціна 50 ц.

Замовляти в Централі СУА

Щигликове Різдво

Маленькому щиглику було дуже холодно. Останні дні ввесь час іде сніг та дме північний вітер. Бідна пташина загубила свою маму, та всіх друзів, що вже давно полетіли у вирій. Тепер у лісі не зосталось ні ягідок, ні зернинки, якими можна було б живитися. Вода в струмочку замерзла. Голод і спрага мучили щиглика і, хоч він пам'ятав мамину науку — ніколи близько не підлітати до людських осель, то полетів до села. Там на краю, недалеко від лісу, стояв великий будинок, де щодня збиралися діти. Щиглик знав, що в дворі він зможе знайти яку-небудь поживу.

Пурх! Пурх! І не зчувся маленький, як опинився коло вікна. Шибка замерзла, але в її середині була невеличка прозора латочка, від якої, здавалося, йшло тепло. Він заглянув до кімнати. Там за столиками сиділи діти та снідали. Як там затишно! Мабуть тепло! А хлопчик у вишиваній сорочці, що сидить недалеко вікна, заїдає такий смачний шматок хліба і... Ось! кілька великих крихот упало додолу... Ех! Як би їх дістати! Який був би то смачний сніданок! Він так захопився цією думкою, що стукнув дзьобиком у шибку. Діти обернулися до віконця та побачили щиглика. Серце в птаха швидко застукотіло від страху. І знову він пригадав слова мамусі, що казала:

— Бійся хлопців, мій синку! Вони дуже злі та жорстокі. Вони стріляють у нас із рогаток камінцями. Один із них забив твого бідного тата!

Назустріч йому простяглися рідні, знайомі гілочки ялинки.

Але ці діти не виглядали такими злими. Вони привітно всміхалися до щиглика, а хлопчик у вишитій сорочці відхилив кватирку та викинув на підвіконня багато смачних крихіток.

— Дурненький, не бійся! Їж! — гукнув він та закрив віконце.

Щиглик забув про страх. Голод переміг його. Він з'їв усі крихітки і повеселішав. Коло вікна було затишніше, ніби йшло тепло. Щиглик настуборчив пір'ячко, сховав голівку під крильце та став дрімати. А сніг знову став іти густіше й густіше. З кімнати долітали до пташки веселі дитячі голоси. Щиглик знову заглянув крізь віконце до кімнати. І що — ви думали б — він там побачив?

У кімнаті, зовсім як у лісі, де він виріс, стояла гарна пушиста зелена ялинка. Діти поралися коло неї: кожний щось чіпляв на гілочки ялинки. То були все якісь дивні блискучі речі, яких щиглик раніш ніколи не бачив. Були там і горішки, але шкаралупки їх блищали золотом, та найкраще, що було там, то це багато маленьких сонечок, що світилися так привітно й нагадували щиглику любе веселе літо. Як хотілося йому злетіти на це деревце!

А тим часом діти побралися за руки, пішли навколо ялинки та й заспівали:

„Ти, ялинко кра́сна,
Ти — ялинко ща́сна!
З лісу ти прийшла,
Щастя принесла!..“

Пісня лилася легко й така вона була ніжна та мила, що щиглик пригадав веселий час, коли він літав у лісі зі своєю мамою... Серденько в нього застукало швидше, він відкрив дзьобика й з горла в нього вирвався ніжний щебіт. Тю-і, ті-віт, ті-т-ті-ві-іт! А коло вікна знову стояв хлопчик у вишитій сорочці та показував другим діткам щиглика.

— Дивіться, бідний птах прибився сюди, видко відбився від зграї. Я крихіток накидав, усі поїв

А одна дівчинка обізвалася:

— А йому не тільки голодно там, але й холодно. Давайте, діти, пустимо його до кляси! Хай з нами святкує Різдво!

Хлопчик відчинив ширше кватирку, поклав крихітки та поставив мисочку з водою, а тоді наказав усім дітям відійти набік, щоб не налякати пташку. Спочатку щиглик відлетів від вікна, але світло й тепло манили його до себе. Стриб — пурх! Стриб — пурх! І щиглик опинився в теплій кімнаті, а діти тим часом скоренько замкнули кватирку. Спочатку щиглик не помітив цього, бо його поманила до себе водичка, яку він почав пити з насолодою, але хтось із дітей поворушився та налякав його. Бідний боягузик злетів угору, вдарився об стелю, а тоді кинувся до віконця й забився об шибку, тоді знову полетів угору, а назустріч йому простяглися рідні знайомі гілочки ялинки. Швиденько до них! Там і заховався. Сонечка світилися, ялиночка пахла, як у лісі і серденько бідного щиплика пере-

(Докінчення на обгортці)

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

Святочний час приніс нам неодну нагоду до зустрічі. Влаштовуємо Свят-Вечорі й Щедрі Вечорі, дбаючи про святочний настрій не тільки в нашій родині, але й по наших Відділах. Як гарно було б, коли б із нами святкувала вся наша громада! Тому притягаймо на ті обрядові вечори членів нашої родини і запрошених гостей, щоб якнайбільше людей відчуло приємну, родинну атмосферу нашого середовища. Щасти Боже!

***

Обчислюючи наші зобов'язання за 1960 р., провірмо чи ми всюди вирівнали вкладку до **Українського Конгресового Комітету.** Це важливий громадський обов'язок і його треба сповнити. Ще торік зарядили ми, щоби Відділи вплачували вкладку до централі УККА через нашу Централю, а тепер знов пригадуємо це. Цей спосіб може приспорює заходів, але завдяки йому зорганізоване жіноцтво дістає перегляд своїх вплат до УККА. На місці треба **вплачувати** тільки оплати до Філій УККА, якщо такі існують.

***

Стоїмо на порозі **Шевченківського** року. Все наше громадянство готується врочисто відзначити 100-ті роковини смерти великого поета. Зорганізоване жіноцтво присвячує його творчості своє Свято Жінки-Героїні. В єднанні з його духом сподіємось зачерпнути сил і розмаху для дальшого шляху.

***

Річні Збори Гол. Управи дня 28. і 29. січня 1961 є, як завжди, важливим етапом у праці організації. На них членки Гол. Управи мають змогу провірити свої осяги й завважити недоліки, а Контр. Комісія дає по провірці книг свою оцінку праці організації. У черговому числі подамо перебіг нарад та ухвали Річних Зборів Головної Управи.

Олена Лотоцька
голова

Увага для нашого **народнього мистецтва** у наших Відділах зростає. Минулий рік приніс нам ряд цікавих починів, що освідомили нам його красу. Пригадати хочби показ народнього вбрання у Филаделфії, виставки нар. мистецтва у Дітройті, Балтиморі й Вилмінґтоні, покази писання писанок в Асторії, Вишивані Вечерниці в усіх наших осередках. Всюди є намагання вглибитись у цю красу й нашому окруженню її показати.

***

Тому з радістю хочу повідомити членство СУА, що в цьому році приступаємо до відкриття **постійної виставки** народнього мистецтва в Українському Інституті Америки в Ню-Йорку. У гарному будинку, при доброму освітленні будуть зразкові експонати щодня доступні для дослідників і відвідувачів.

***

На численні бажання з кругів молоді, що старається запізнати своє університетське окруження з нашою народньою культурою, приступаємо до створення **пересувної виставки** нар. мистецтва. Вона буде складатися зі зразків усіх виробів та з різних околиць, а при тому займатиме мало місця.

***

Хоч замилування до виробів народньої творчости росте, проте **знання і зрозуміння його форм** зосталось позаду. В тій цілі деякі наші Відділи вже поробили кроки, влаштовуючи показ стилевого нар. одягу (Филаделфія, Лорейн). Це намагання треба поширити на пізнання українських узорів із різних околиць. Усі наші осередки повинні дбати про те, щоб членство пізнало стилеві форми і кольори.

Марія Ржепецька
референтка нар. мистецтва

Централя одержала

від 1. листопада до 10. січня 1961

РІЧНА ВКЛАДКА І ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД:

Від. 16	Твин Сіті, Мінн.	20.00	5.00
„ 22	Шикаґо	20.00	15.00
„ 24	Елизабет	— —	5.00
„ 55	Лос Анджелес	7.10	5.00
„ 65	Ню Бронсвик	20.00	5.00

ФОНД ЦЕНТРАЛІ І ВКЛАДКА ДО СФУЖО:

Від. 6	Рочестер	84.50	9.90
„ 8	Бронкс	7.00	1.25
„ 16	Твин Сіті	78.00	7.80
„ 18	Джемейка	19.50	1.95
„ 22	Шикаґо	75.00	7.50
„ 24	Елизабет	118.50	14.00
„ 36	Шикаґо	25.25	— —
„ 43	Филаделфія	155.00	15.00
„ 44	Филаделфія	34.50	3.45
„ 55	Лос Анджелес	58.50	5.85
„ 64	Ню Йорк	103.50	10.37
„ 65	Ню Бронсвик	48.00	4.05
„ 66	Ню Гейвен	19.50	— —
„ 67	Перт Амбой	42.00	4.20
„ 69	Лорейн	13.50	7.35

ФОНД РЕЗЕРВОВИЙ І КОНВЕНЦІЙНИЙ:

Від. 16	Твин Сіті	10.00	5.00
„ 22	Шикаґо	10.00	5.00
„ 24	Елизабет	5.00	— —
„ 38	Ленсинґ	10.00	5.00
„ 55	Лос Анджелес	10.00	5.00
„ 65	Ню Бронсвик	15.00	5.00
Окр. Рада СУА, Ню Йорк		25.00	— —
Окр. Рада СУА, Филад.		25.00	— —

ПРЕСОВИЙ ФОНД Н. Ж.:

Від. 4	Ню Йорк, збірка на гостині в домі панства П. Стасюків	10.00
„ 22	Шикаґо	50.00
„ 43	Филаделфія, замість святочних побажань	5.00
„ 55	Лос Анджелес	5.00
„ 64	Ню Йорк	25.00
„ 65	Ню Бронсвик	10.00
Окр. Рада СУА, Дітройт		50.00
Віра Довгань, Монтреал		8.00
Софія Галушка, Полсборо		3.00
Ірина Остапчук, Бофало		2.00
Анна Коваль, Шикаґо		2.00
Ольга Паліїв, Монтреал		2.00
Тетяна Колісниченко, Лейквуд		2.00
Розалія Попелюк, Нюарк		2.00
Параскева Підстригач, Бруклин		2.00
Ольга Боднар, Елизабет		2.00
Станислава Гребеняк, Албани		2.00
Ірина Матла, Торонто		2.00

Анна Чорній, Балтимор (коляда)	2.00
Д-р Неоніля П. Гайворонська	2.00
Наталя Мардюк, Торонто	1.00
Марія Вусович, Шикаґо	1.00
Євгенія Миська, Шикаґо	1.00
Тетяна Янковська, Міннеаполіс	1.00
Лукія Ґолембйовська, Ню Гейвен	1.00
Софія Ґонтар, Торонто	1.00
Анна Петрик Хомяк, Манчестер	1.00
Ольга Баранник, Велслей	1.00
Віра Данец, Іст Орендж	1.00
Ганна Д. Ратич, Никсон	1.00
Зеновія Терлецька, Филаделфія	1.00
Ю. Головата, Торонто	1.00
Стефанія Слюзар, Едмонтон	1.00
О. Гірняк Добровольська, Н. Й.	1.00
Магдалина Жеребецька, Саскатун	1.00
Софія Глива, Компбел	1.00
Олена Назар, Джерзі Сити	1.00
Клявдія Єфрем, Міннеаполіс	1.00
Анна Наконечна, І. Ленсінґ	1.00
В. Єрмоленко, Міннеаполіс	1.00
Марія Панкевич, Ню Гейвен	1.00
Марія Купчинська, Лорейн	1.00
Т. Дяковська, Ґримсбі, Онт.	1.00
Марія Цетвінська, Шикаґо	1.00
Дарія Колатало, Пассейк	1.00
Н. Цегельська, Бетлегем	1.00
Ольга Борис, Торонто	1.00
Пракседа Ясінська, Милвил	1.00
Марія Кузь, Торонто	1.00
Текля Приймак, Лондон, Онт.	1.00
Агафія Хомяк, Детройт	1.00
А. Михайлова, Метачин	1.00
Анастазія Королишин, Детройт	1.00
Ірина Щерба, Вилмінґтон	1.00
Катря Котик, Джерзі Сити	1.00
Марія Величко, Филаделфія	1.00
Надя Кудрик, Йонкерс	1.00

ФОНД „МАТИ Й ДИТИНА“:

Від. 1 Ню Йорк	60.00
„ 11 Трентон	40.00
„ 13 Честер	20.00
„ 20 Филаделфія	66.00
„ 22 Шикаґо	60.00
„ 28 Нюарк	43.00
„ 33 Клівленд	137.00
„ 34 Коговс	29.50
„ 47 Рочестер	117.00
„ 54 Вилмінґтон	25.00
„ 57 Ютика	145.00
„ 63 Дітройт	30.00
„ 64 Ню Йорк	281.00
„ 65 Ню Бронсвик	50.00
„ 66 Ню Гейвен	44.00
„ 68 Сиракюз	30.00
„ 69 Лорейн	90.00
„ 70 Пассейк	120.00
„ 71 Джерзі Сити	10.00
Виховна Комісія СФУЖО, Фила.	26.00

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Ювілей 35-ліття

Ще в жовтні Окр. Рада СУА дала почин до заснування окремого Комітету під головуванням п-ні Осипи Ґрабовенської, що мав підготувати свято. Проведення ювілею вимагало великої уваги й коли дня 3. грудня членство і гості зібрались у великій залі (біля 300 осіб), то зразу запанував врочистий настрій.

Відкриваючи свято п-ні О. Грабовенська привітала членок і гостей і передала провід вечора у руки місто-

О. і І. Кобзяр, Гантер, Н. Й.	20.00
Люба Прокоп, Ню Йорк	10.00
Ольга Коцюба, Едистон	5.00
Інж. Волод. Білинський, Рочестер	5.00
Антоніна Чопек, Милвил	5.00
Д-р Софія Парфанович, Лапір	5.00
Ева Корпало, Асторія	2.00
Марія Величко, Филад.	1.00
Наталія Білинська, Гайленд Парк	1.00
Ярослава Недзвєцька, Ню Йорк	1.00
Слава Швець, Филад.	1.00

ФОНД СТИПЕНДІЙНИЙ:

Від. 65 Ню Бронсвик	5.00
Від. 68 Сиракюз	5.00

НА ФОНД „500“

Від. 68 Сиракюз	10.00
„ 70 Пассейк	10.00
Іванна Кононів і Валя Калин, Нюарк	30.00

НА ДЕЛЕҐАТКУ ДО ІСТАМБУЛУ:

Окружна Рада СУА, Рочестер	25.00
Відділ 41 Филаделфія	10.00
Ольга Коцюба, Едистон	1.00

ВКЛАДКА ДО УККА:

Від. 20 Филаделфія	10.00
Від. 33 Клівленд	25.00
„ 47 Рочестер	10.00
„ 49 Бофало	10.00

ДЛЯ ЗУАДК:

Від. 20 Филаделфія	5.00

НА ДІМ СУА:

Тамара Олесіюк, Керрвил, Тексас	7.00

З подякою,

А. Кульчицька, фін. секр.
Анна Сивуляк, касієр

голови СУА п-ні Стефанії Пушкар. Потім виголосила промову, в якій дала короткий перегляд 35-ліття. Вичислила акції СУА, як допомогову, Фонду „Мати й Дитина“, Фонду П'ятсот, накреслила розвиток зв'язків із американськими організаціями, вказала на видавничі осяги (журнал Наше Життя, „Дух Полум'я“, „Жінка України“), пригадала культ. освітню діяльність та плекання народнього мистецтва (етнографічна збірка), а врешті виховну працю (Вих. Семінарі, дитячі забави і світлички). Та найбільшим осягом СУА є почин до скликання Світового Конґресу Українського Жіноцтва у 1948 р. у Филаделфії та створення Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО). На кінці доповіді п-ні Грабовенська вказала на п'ять свічок, що стояли на столі. Їх засвітили в наміренні заслужені членки СУА. Благаючи дальшої опіки в Господа Бога для СУА запалила свічку п-ні О. Лотоцька, за членок із давньої еміґрації, п-ні А. Сивуляк, за членок із нової еміґрації п-ні Ст. Пушкар, за тут народжених Союзянок п-ні Стефа Креденсор, за майбутнє СУА п-ні І. Качанівська.

Після відспівання гимну СУА слідувало уділювання грамот і відзнак. Відділ за Відділом підходив до стоєї голови, приймаючи спершу з її рук грамоту, а потім поодинокі членки відзнаку. Це були — 2-ий Відділ із Честеру та 46 його членок, 15 Відділ із Честеру з 5 членками, 41 Відділ із 9 членками, 42 Відділ із 18 членками, 46 Відділ із 20 членками, 48 Відділ із 15 членками, всі ці Відділи з Филаделфії. Разом відзначено 6 Відділів і 113 членок СУА. Накінець членка-основниця 42 Відділу й почесна його голова п-ні Анна Бойко вручила золоту відзнаку голові Централі п-ні Олені Лотоцькій від усіх Відділів СУА. Під час відзначування заля гриміла оплесками, а приявні крім того повстанням із місць вшанували голову СУА.

Коли закінчилось відзначування, покликано представників гром. організацій до привітів. Перший привіт склав п. Йосип Лисогір від Екзекутиви УККА та УНСоюзу, а потім слідував привіт

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

від Екзекутиви Союзу Українців Католиків „Провидіння“ (п-ні Стефанія Вовчак). Відчитано привіт від голови СФУЖО п-ні Олени Залізняк, від Організації Українок Канади і Об'єднання Жінок ЛВУ в Торонті. Дальше слідували привіти від місцевих організацій.

Крім відзначених Відділів СУА у бенкеті взяли участь представниці Відділів 10, 20, 43, 52 із Филаделфії та 39 Відділу з Милвілу і 54 Відділу з Вилмінгтону. Декоративні квіти на бенкет прислала п-ні М. Насевич.

У програму бенкету були включені „Обжинки“ і виступ п. Й. Лисогора. „Обжинки“ виконала група молоді за ініціятивою й під проводом членок 43 Відділу СУА. Це була гарно скомпонована етнографічна сценка, що складалась із співів, побажань і танців. Про її музично-фолкльорне оформлення подбала п-ні Огроднік-Жилава.

П. Лисогір поділився враженнями зі своєї поїздки на Україну. Подав це в живій, переконливій формі і помимо пізної години прикував увагу публики до цих картин.

На кінець п-ні голова О. Лотоцька подякувала всім за участь і закрила свято. Воно залишило незатерте враження в серцях учасниць, що провели підсумки 35-літнього шляху організації. Л. Б.

Із ювілею 35-ліття СУА у Нюарку:
Сидять зліва до права: п-ні Олена Гординська, голова Окр. Ради, п-ні Анна Настюк, голова 28 Відділу, п-ні Олена Лотоцька, голова Централі СУА, всч. о. парох Іван Бала.

The 35th anniversary Banquet of UNWLA in Newark, N. J. From left to right: Mrs. Olena Hordynska, Mrs. Anna Nastiuk, Mrs. Helen Lototsky, President of UNWLA, Rev. John Bala, C.SS.R.

НЮАРК, Н. ДЖ.

Ювілей 35-ліття СУА

Дня 4. грудня 1960 відбулось таке свято в Нюарку, Н. Дж., заходом Окружної Ради, в склад якої входять відділи: Елизабет, Нюарк, Ню Бронсвик, Пасейк, Перт Амбой і Випані.

На програму зложився концерт і бенкет. В год. 1. вполудне відправлено Службу Божу, з панахидою за померлих членок. Концерт почався о год. 4 по пол. Започаткувала його п-ні Зеня Воробець відспіванням американського гимну. З черги зєднані хори 28 і 70 Відділів відспівали гимн СУА. Голова Окружної Ради в Нюарку п-ні Олена Гординська відкрила свято коротким словом, по чім однохвилинною мовчанкою і повстанням з місць вшанували присутні пам'ять померлих членок.

Згадані вище хори під диригентурою п-ні Оксани Согор-Тарнавської виконали пісню „Привіт батьківщині“ на слова і музику Гр. Китастого. П-ні Ольга Мусаковська прочитала дуже добре опрацьований і вичерпний реферат: „35-ліття праці СУА“. Нова зірка на нашому мистецькому небосклоні п-ні А. Ґавдяк чарувала публику своїм кришталево-чистим, чудовим сопрано, співаючи пісні: „Русалка“ — Двожака, „Зелені гори“ (слова Лесі Українки, музика Балтаровича) і Л. Лепкого—Ярославенка: „Колись дівчино мила...“ Дуже талановито, зі зрозумінням деклямувала молоденька Таня Равш „Скрізь плач і сльози...“ — Л. Українки. В мистецькій частині брали участь і наші діти. Дев'ятилітня Л. Ориняк проспівала гарно і відважно дві народні пісні: „Калина“ і „Соловейко“. Її матеріял голосовий подає надії на будуче. Публика гаряче оплескувала маленьку співачку. Справді мистецьким був народний танок „Гречаники“, виконаний нашою молоденькою балериною Нусею Сташинською, яку наша

Відкриваючи ювілей 35-ліття СУА у Нюарку, голови Централі, Окр. Ради і Відділів СУА привітали учасників на сцені: Зліва до права: п-ні О. Гординська, голова Окр. Ради, п-ні О. Грицай, голова 67 Відділу в Перт Амбою, п-ні М. Химинець, голова 70 Відділу в Пассейку, п-ні М. Процак, голова 24 Відділу в Елизабеті, п-ні Олена Лотоцька, голова Централі, п-ні А. Настюк, голова 28 Відділу в Нюарку, п-ні С. Микитка, голова 65 Відділу в Ню Бронсвику, п-ні Й. Блюй, голова 61 Відділу у Виппани.

The Presidents of UNWLA, of the Regional Council, and of all Regional Branches at the opening of the 35th anniversary of UNWLA in Newark.

Із ювілею 35-ліття СУА у Нюарку:

Вісімнадцять членок 24 Від. СУА в Елизабеті відзначено позолоченими шпильками: Перший ряд зліва до права: п-ні Марія Процак, голова, п-ні Анна Слободян, п-ні Мері Ґіллен, радна міста, п-ні Марія Полевчак, п-ні Марія Ґрета, касієрка, п-ні Олександра Когут, секретарка. — Другий ряд зліва до права: п-ні Марія Бурбеляк, п-ні Агафія Гондович, п-ні Агафія Ківащук, п-ні Єлисавета Картичак, п-ні Марія Луняк, п-ні Ольга Граб. — Третій ряд зліва до права: п-ні Анна Погранична, п-ні Агафія Федірко, п-ні Марія Райчел, п-ні Марія Френкевич, п-ні Марія Маркович, п-ні Анастазія Федірко, п-ні Анна Крайц, доглядачка хворих.

The 18 pioneer members of the UNWLA Branch 24 of Elizabeth, N. J., recipients of the golden pins award at the 35th UNWLA celebration Banquet in Newark, N. J., with officers of their Branch.

публика знає з неодної вже імпрези і все радо бачить на сцені. Дві відомі наші артистки І. Кононів і В. Калин виконали пісню-рецитація „Рушничок", чим до сліз зворушили слухачів. Другою їх точкою були „Веселі пісеньки зі Львова". Треба зазначити, що обі артистки відмовилися від гонорару за свій виступ, жертвуючи його на Фонд П'ятсот. Ще раз виступив хор 28 Відділу з лемківською народною піснею „Буд здрава землице" і піснею „Про рідний Львів" — слова Р. Братуня, музика Козака.

На сцену вийшла голова Централі пні О. Лотоцька в асисті голов шістьох Відділів — пп. М. Процак (Елизабет), А. Настюк (Нюарк), С. Микитка (Ню Бронсвик), М. Химинець (Пасейк), О. Грицай (Перт Амбой) і Й. Блюй (Випані). П-ні О. Лотоцька, як довголітня співробітниця Централі СУА, а згодом і голова її, подала багато цікавих фактів із історії, показала нам наче канву на якій мережалося життя СУА від самих початків його існування. Піонеркам того руху, які працюють в нашій організації 35 літ, роздала п-ні голова спеціяльні, пам'яткові золоті відзнаки. Зворушливий був вид дефіляди цілого ряду жінок (11 з Елизабету, 5 з Нюарку, 1 з Ню Бронсвику) тепер вже сивоголових, які від молодих літ трудилися для нашої справи. Усім їм присутні заспівали „многая літа". Окрім того Відділи Нюарку й Елизабету одержали від Централі СУА почесні грамоти.

Покріпивши духа — треба було покріпити й тіло. Після молитви, яку провів Всч. о. Бала відбувся бенкет, дуже старанно приладжений членками Окружної Ради Нюарку, при допомозі членок Відділів. Слід замітити, що й молоденькі пластунки помагали охоче й радо обслуговувати гостей. Під час бенкету виступила ще дитяча танцювальна група з Перт Амбой під проводом А. Стечак і К. Галушки з народніми танками. Усі три точки пройшли дуже гарно і були нагороджені довготривалими оплесками.

Притягання наших дітей і молоді до таких імпрез є явищем позитивним. Діти зацікавлені в першу чергу, що це за „свято", вчаться при тому відчувати красу своїх рідних пісень і танків— і колись вмітимуть оцінити вартість свого в порівнянні з чужим.

При кінці бенкету делеґатки запрошених організацій виголошували привіти. Голова 28. Відділу п-ні Настюк, яка сповняла функцію „товстмастра" відчитала писемні привіти від мейора м. Елизабет Берцик, конґресменки Фларенс Дваєр, радної міста Елизабет Мері Ґілен, як теж від Апостольства Молитви.

Потім Управа Окружної Ради висловлюючи щирий привіт та подяку Голові Централі п-ні Олені Лотоцькій за її труди, вручила їй скромний подарунок, а приявні на залі повстанням з місць, оплесками та відспіванням „многая літа" приєдналися до загальної пошани.

Свято було дуже вдале, настрій симпатичний та піднесений.

Між гістьми були п-ні Г. Дмитерко-Ратич та ректор Вільного Укр. Університету в Мінхені проф. д-р Мірчук.

По молитві та відспіванні нац. гимну — учасники вдоволені розходилися домів.

Велика подяка належиться п-ні Т. Богданській, яка обняла акомпаніямент хору і солісток, як теж нашій солістці п-ні А. Ґавдяк. Обі ті артистки вклали зовсім безінтересовно свій труд для звеличення цього свята.

Олена Бемко, прес. референтка

НЮ-ЙОРК, Н. Й.

Гостина 4 Відділу СУА

Завівся в нашому Відділу гарний звичай: стрічатись не тільки на засіданнях, сходинах, зборах чи імпрезах Відділу, але й бувати в домах-родинах членок на гостинах. Такі відвідини і гуртові гостювання затіснюють товариські взаємини між членками та

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

поглиблюють прив'язання до організації, що саме на ньому спирає своє існування й розвиток. Бо на тих гостинах, в загальному чисто приватного характеру, заторкуються й обмірковуються справи організаційного й громадського характеру у свобідній, неофіційній розмові.

Дня 29. жовтня членки Українського Демократичного Клюбу, 4 Відділу СУА були запрошені до гостинного дому п-ва Стасюків, якого господиня, п-ні Стасюкова є нашою членкою. Особлива щирість і безпосередність та відома гостинність шановних господарів створили надзвичайно милу, теплу атмосферу, що в ній провели ми приємні години.

При прощанні голова 4 Відділу п-ні Анна Кізима висловила п-ву Стасюкам сердечну подяку за приємний вечір у їхньому домі та закликала присутніх пань завершити цю гарну гостину збіркою на громадські цілі. З цієї збірки призначено 10 дол. на прес. фонд Нашого Життя. **І. П. Б.**

ДІТРОЙТ, МИШ.

Золотий подружній ювілей

Дня 9. жовтня 23. Відділ взяв участь у вшануванні золотого подружнього ювілею п-ва Черибів. Того дня о. Балабан відправив Службу Божу в Церкві св. Івана Хрестителя, а о. Бохневич уділив посвячення 50-ліття.

Родина і гості взяли численну участь у тому родинному святі. П'ятдесят літ тому молодий Яків Чериба одружився в старому краю з молодою Марією. У 1914 р. прибули до Америки, де скоро включилися в громадське життя. Марія Чериба стала членом Апостольства Молитви, де працює й дотепер. Є активною членкою 23 Відділу СУА, кілька разів була його головою, а з рамени Окр. Ради є делегаткою до Філії УККА впродовж 16 літ. Пан Чериба є членом 292 Відділу Укр. Нар. Союзу. То ж не дивно, що всі організації взяли участь у цьому ювілею.

О 6-тій год. гості зійшлися до Нар. Дому. До спільного обіду засіло около 350 осіб. О. Бохневич перевів молитву і поблагословив вечерю, що її зладив комітет підприємств, під проводом п-ні Боднар. По вечері о. Бохневич покликав до слова представників організацій. Промовляли: п-ні Будзол від Окр. Ради СУА, п-ні Набоженко від 37 Відділу, п-ні Ф. Сіділо від 31 Відділу, п-ні М. Бережанська від 26 Відділу, п-ні Дембіцька від 23 Відділу, п-ні Сосновська від 5 Відділу, п-ні Карпінка від Апостольства Молитви, п. Довгань від Федерації Українців. Усі висловили признання ювілятам та зложили побажання. Дуже гарну промову виголосили о. Ярмак і о. Чавс і закінчили їх побажаннями. Милу несподіванку зробили хористки 23 Відділу, відспівавши низку пісень під диригентурою п. Орлика.

При кінці ювіляти склали щиру подяку о. Бохневичу, о. Ярмакові і о. Чавсові за промови. Рівнож подякували усім гостям і господині п-ні Боднар та цілому комітетові підприємств. Ювілей закінчено молитвою і співом „многая літа". При добрій оркестрі гості ще довго забавлялися.

Ксеня Палер, секретарка

Свят-Вечір 26 Відділу СУА

Дня 8. січня ц. р. в шкільній авдиторії до гарно застелених столів засіло понад 400 гостей. Перед спожиттям обильної і смачної вечері, яку приготував комітет підприємств під проводом невтомної п-ні Юлії Кульчицької, відіграно дві сценки. Першу сценку, „Українська Мати", написала п-ні К. Яремчук, а другу „Святий Вечір" в Бібреччині", написала п-ні К. Хом'як. Обі сценки пояснила п-ні М. Слюсарчук.

В першій сценці представлено українську маму, яка прожила багато літ в Америці, виховала своїх дітей, подружила їх і на старості літ осталась самітня. В день Святого Вечора, вона болюче це відчуває, пригадує собі давно минулі часи і плачучи засипляє на фотелі. Їй сниться рідна хата, родина при спільній вечері, спів колядників. Нараз пробуджується, в кімнаті пустка, та вона підкріплена сном, дякує Богові, що хоч у сні пережила Святий Вечір так, як колись проводила його за молодих літ. Українську Маму відтворила з глибоким відчуттям п-ні К. Яремчук. Під час її сну, в окремо гарно прибраній сільській хаті відбувається Свят-Вечір. Кімнату гарно прибрала вишивками п-ні О. Ткачук. На столі сіно, закрите вишиваною скатертю, на ньому колач і святвечірні страви. При столі засіла родина: батько п. Воскрес, мати п-ні М. Шандак, їх діти Зірка і Гриць Слюсарчуки та О. Вільхова. Господарі не забули за дідуха і солому на долівці. Під вікном колядували колядники, члени церковного хору і молодші учні парохіяльної школи. Вони прийшли до хати зі звіздою, а за ними три царі з даром. Цю сценку і молодших колядників підготовила учителька парохіяльної школи пні Ольга Михайлович, членка нашого Відділу. За це ми їй щиро вдячні, що посвятила на те свої вільні хвилини, яких у неї є дуже мало.

На залі між гостями, ми мали багато осіб, тут роджених українців, які вже є на становищах. Вони вперше побачили сільську хату, прибрану на Свят-Вечір, і родину при спільній святій вечері, це їм дуже подобалось. По відіграні обох сценок, голова п-ні Марія Будор відкрила свято і передала провід п-ні К. Хом'як, яка попросила о. пароха Кнапа, щоб поблагословив просфору і провів молитву. Всі гості ділилися просфорою, як одна родина. До столів подавали членки нашого Відділу, а також членки Клюбу шкільних матерів. Під час вечері співав церковний хор коляди під проводом п. Ярослава Филипова. В одній коляді співала сольо п-ні Бабій. Весь час панував на салі святочний настрій. П-ні К. Хом'як покликала до привітів ряд визначних осіб: п-ню Марію Квітковську, як містоголову СФУЖО, п-ню А. Вокер, представницю Централі СУА, проф. Тренда, голову УККА метрополітального Відділу, п. Гайду, представника Федерації Українців стейту Мишиген, п-ню П. Будзол, голову Окружної Ради, п-ню Юлію Чайковську, голову 34 Відділу Українського Золотого Хреста, п-ню Сосновську, голову 5 Відділу СУА, п-ню М. Явну, голову Сестрицтва й інших. П-ні К. Хом'як щиро подякувала виконавцям програми, колядникам, особливо комітетові підприємств та всім гостям, що прибули на наше свято. Колядою „Дивная новина" закінчено його. Весь дохід із цієї імпрези призначено на українську Вищу Школу в Гемтремку. **Ст. Заплітна**

ШИКАҐО, ІЛЛ.

Основні збори 29 Відділу СУА

З ініціятиви 22 Відділу відбулись дня 12. грудня 1960 основні збори нового Відділу в Шикаґу. З 22 Відділу прибули п-ні Марія Яримович, голова, п-ні мґр. Дора Рак, орг. референтка і

п-ні Ліна Мікула, секретарка. Збори відкрила голова п-ні Яримович і привітала майбутніх членок Відділу, що прибули в числі 11 осіб. Зчерги промовила п-ні мгр. Д. Рак, яка вияснила ціль і програму Союзу Українок Америки. П-ні Яримович відчитала важніші точки статуту СУА.

У висліді ухвалено внесок на заснування нового Відділу. До президії вибрано п-ню Наталію Масник, як голову, а п-ню Марію Волинець, як секретарку. Після дискусії вибрано Управу в такому складі: п-ні Марія Волинець, голова, п-ні Лідія Яросевич, містоголова, п-ні Ореста Пілецька, секретарка, п-ні Любомира Коген, касієрка.

Голова Відділу подякувала за довір'я і прохала членок піддержати її в дальшій праці.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

День Подяки 48 Відділу СУА

Цього року ця традиційна імпреза відбулась дня 20. листопада 1960. У привітній залі Нар. Дому в Найставні зібрались членки Відділу і громадяни. Голова Відділу п-ні Марія Баб'як привітала отця пароха, гостей із Централі, і попрохала о. пароха Головінського провести молитву й поблагословити Божі дари. Провід свята передала п-ні Емілії Слободзян, яка вміло сповняла свою ролю. Після доброго обіду вона покликала до слова голову Централі п-ню Олену Лотоцьку. Пані голова пригадала 35-літню працю Союзу Українок Америки, що її ювілей тепер обходимо. 48 Відділ належить до тих, що будуть відзначені, а з-поміж його членок також велике число. На цьому бенкеті дня 3. грудня їм подякуємо за працю в найтяжчі роки життя в Америці і тому треба, щоб численно прибули також і члени їх родин, щоб радіти разом із нами тією почестю. Черговим бесідником був п. Посполита, голова Укр. Клюбу в Найставні, що підкреслив великий вклад праці жінок у працю громади. Від Окр. Ради і 42 Відділу привітала 48 Відділ п-ні Марія Пашук. Від 43 Відділу промовляла голова його п-ні Р. Богачевська, б. членка 48 Відділу, що з радістю спостерігала його розвиток. Промовив також адв. Свистун, що підкреслив гарну традицію Дня Подяки. Кілька слів додав ще п. Білинський, а закінчив свято довшою промовою о. парох Головінський. У ній ствердив він головні цінности укр. народу, як збереження віри, традиції і чистоти, а їх головним носієм є українська жінка. Прибувши 50 років тому до цієї багатої країни, не здеморалізувалась численними спокусами, а затрималась при церкві й громаді. Допомога новій еміграції була дуже жертвенна й тому треба ще тепер, за життя вшанувати піонерок. Вносить „многая літа" для членок 48 Відділу і всіх присутніх.

Голова п-ні Баб'як подякувала всім за участь і допомогу в улаштуванні свята та для завершення його добрим ділом, закликала до збірки на будову церкви.

Присутня

ВІЛМІНҐТОН, ДЕЛ.

Про працю 54 Відділу ім. П'ятсот Героїнь

Вже досить давно не появлялись на сторінках нашого журналу вістки про 54 Відділ. Чи ж перестав працювати, дотепер такий активний?

Ні, — нічого подібного у Вілмінґтоні не зайшло. Тільки спочатку були літні вакації, а потім були у нас вибори і всі були перейняті передвиборчою кампанією разом із цілою Америкою, що якраз тоді мала вибори свого уряду.

Але спочатку:

Коли вже минули літні спеки і всі повідбували свої вакації, а до нашого Вилмінґтону завітала золота осінь, закортіло жінок знову зібратись на сходинах по довгій перерві, та взятись за якусь суспільну працю, без якої якось порожньо та сумно. В першу чергу знову почав свої щосуботні зайняття наш садок. Деякі діти вже пішли до школи і перестали ходити до садочка, але їх місце заповнили нові малята, що за вакації вже підросли.

Щоб зробити відразу рух і розбудити людей, що за літо трохи розлінивились і збайдужіли, ми влаштували осінню забаву. Це була перша забава з оркестрою, яку дав 54-тий Відділ. Залю святочно прибрано і приготовано обильний буфет. І чого тільки в тім буфеті не було! І студенець, і приманчиві канапки, і пиріжки з рижом, і парівки, і ковбаса з капустою, і кабаноси, а солодкого! — що тільки захочете! Забава мала всі дані бути вдалою: добра оркестра, гарно прибрана і чиста заля та смачний буфет — все це витворює легкий, безжурний настрій у публики. І справді це була одна з наших вдалих імпрез.

Коли забавилися дорослі, треба було подумати про якусь розвагу і для дітей. Якраз наближався „галовін" і ми зробили дитячу костюмову забаву. Для дітей це була велика радість; діти страшенне люблять перебиратись. За найкращий стрій призначено нагороду, її виграв малий індіянин. Він був такий правдивий, якби тількищо покинув індіянський „вігвам". Опісля дітям роздано торбинки з солодощами і яблочний сок, по „галовінському" звичаю. В забаві взяло участь 35 дітей різного віку.

Листопадове свято якось у нас не зложилось. Чи запізно ми про нього подумали, чи за мляво взялись до діла, а що й інші організації його не влаштували, то ми вшанували листопадові роковини святочними сходинами з такою програмою:

1. Вступне слово — п-ні Ольга Гарванко.
2. Реферат — п-ні Марія Дзюблик.
3. Пісня „Гей у лузі" — всі присутні.

Слідуючою подією, як зібрала знов усе членство 54 Відділу разом, були наші річні загальні збори. Давня Управа, що так успішно працювала цілий рік, передала уряд новій Управі. Дехто з давніх членів Управи залишився, прийшли також нові сили з новими ідеями і свіжим запалом до праці. Це ж зачався третій рік нашої праці в Вілмінґтоні.

Першою імпрезою в новому році нашої діяльности було свято св. о. Миколая. Якраз у цей день зачалась у нас справжня зима. Ще зранку почав політувати несміливими платочками сніг, розганяючись чим раз більше, доки не перейшов у справжню снігову хуртовину. Це Миколай їхав санками до нас із дарунками. Для дітей сніг це велика радість, але для дорослих він приносить і неприємні несподіванки: погані дороги, а з ними і збільшену кількість автомобільних випадків. Тому Управа Відділу трохи зажурилась: чи прийдуть люди вітати св. о. Миколая в таку погоду? Але відкликувати чи перекладати свято було незручно з огляду на те, що велика кількість дітей ще вірить у те, що дарунки приносить сам св. Миколай, а чи ж сніг може бути перешкодою для Святого, коли Він і так їде саньми? Тому, щоб не розчарувати

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

дітей, св. о. Миколай таки приїхав і роздав дарунки, а для більшості дітей сніг також не став перешкодою і вони прибули позакутувані, розчервонілі і щасливі.

Не встигли ще добре попрощати небесного отця та потішитись дарунками, а тут вже треба лагодитись до Різдва. Всюди рух, лунають коляди, місто святочно прибране і кожна національність по своєму приготовляється зустрічати Різдво Христове. Метушаться й українки. Для жінок передріздвяний час це час найгарячішої праці. Нема часу тоді на сходини, імпрези, проби. Але тільки проминула Різдвяна метушня і життя почало знов входити у свої буденні рейки, як вже 54 Відділу СУА влаштував забавуялинку для дітей. Було це на сам Новий Рік 1. січня 1961 р.

Дитяча забава-ялинка була якби завершенням нашої діяльности в 1960 році, а рівночасно початком праці в 1961 році. 1960 рік був „добрим роком" для 54 Відділу: влаштовано досить імпрез, а з них кілька дуже вдалих, відсвятковано урочисто майже всі національні свята, було кілька рефератів, не спала й наша суспільна опіка. Що принесе нам 1961 рік? Ми цього не знаємо, але свідомі, що 54 Відділ працюватиме так, щоб 1961 приніс нам ще більші осяги, як приніс 1960. Щоб Всевишній дозволив нам діждати знов Нового Року і ми, оглянувшись назад і підсумувавши висліди нашої праці, могли сказати, що цього року ми не змарнували.

Лідія Гарванко, прес. реф...

Річні збори 54 Відділу

Дата: 20. листопада 1960.

Відкрила збори голова п-ні О. Гарванко молитвою і привітала представницю Централі п-ню Осипу Грабовенську і голову Окр. Ради п-ню Ірину Качанівську.

Президія зборів: пп. Осипа Грабовенська, голова, п-ні І. Качанівська, містоголова, п-ні Лідія Гарванко, секретарка.

Протокол попередніх річних зборів відчитала секретарка п-ні Марія Матвійків.

Звіти Управи зложили п-ні О. Гарванко, голова, п-ні М. Матвійків, секретарка, п-ні Софія Леськів, касієрка і референтки: п-ні М. Танчук, сусп. опіки, п-ні Л. Гарванко, імпрезова і пресова.

Звіт Контр. Комісії зложила п-ні Іванна Дицьо, ствердила, що книги Відділу знайшла в найкращому порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії. Збори її одноголосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Ольга Гарванко, голова, п-ні Софія Цибак, містоголова, п-ні Ірина Щерба, секретарка, п-ні Арета Скамай, касієрка. Референтками стали — п-ні Теодозія Кушнір культ. освітня й імпрезова, п-ні Марія Корженівська організаційна, п-ні Марія Танчук сусп. опіки, п-ні Тамара Княгиницька зв'язків, п-ні Лідія Гарванко пресова.

Контр. Комісія: п-ні Іванна Дицьо, голова, пп. Катерина Глинянська і Ольга Паранчак, члени.

Збори закрила молитвою новообрана голова, дякуючи Відділові за довір'я.

Лідія Гарванко, прес. референтка

ДІТРОЙТ, МИШ.

30-ліття мистецької праці Катерини Бранки-Кривуцької

Для відзначення ювілею мисткині 56 Відділ СУА влаштував 3. грудня 1960 бенкет. Щоб вшанувати цей день явилися членки 56 Відділу з родинами, голови інших місцевих Відділів, провід Окружної Ради СУА та приятелі і знайомі артистки. Усіх понад сто осіб.

Голова 56 Відділу п-ні Нуся Крохмалюк привітала Ювілятку, яка була мило заскочена, бо це свято було приготоване в тайні перед нею. По привітанні передала провід Вечора п-ні Любі Маринюк. Заки почалася вечеря, відбулася старанно підготована програма. Започаткував її ред. Зенон Тарнавський, колишній співпрацівник зі сцени „Веселого Львова" у Львові, дуже цікавим і гарно виголошеним рефератом про театр і його значення, а також передав інтерв'ю, яке перевів з Ювіляткою. В ньому відзеркалювалася любов Ювілятки до сцени, до всіх ролей та наполеглива праця для зрозуміння ролі, яку треба віддати.

Про шлях і долю артиста говорила в формі спомину п-ні Н. Назаренко. Вона пригадала долю трупи Садовського, який порівнював шлях артиста з терновим вінком. І дійсно — доля наших артистів, що працювали завжди під чужими займанщинами, була тернова. Але й цей важкий шлях у холоді, а часто й у голоді не ломив духа наших артистів і вони несли в народ нашу мову, нашу пісню і історію — бувальщину.

У вокальній частині Мирося Брездень, миле меццосопрано, виконала пісні. „Аве Марія" Люїджі Люцці, „Київський Вальс" Майбороди та „О Львове!" Я. Вечера, при, як завжди, знаменитому акомпаніяменті проф. Ірини Решетилович. Обі себе доповнювали і створили милий настрій вечора.

Весело і вірно віддала репортаж із проби „Кривуцька в кривому дзеркалі" — студ. Рома Крохмалюк.

Треба зазначити, що серед гостей було багато молоді, студентів, з якими Ювілятка вже дала дві вдалі сценічні імпрези. Вдячна молодь піднесла їй великий кіш квітів та зложила побажання.

Від 56 Відділу подаровано покутський народній стрій, а від голови 63. Відділу Дарії Бойчук китицю троянд.

Спомин про зустріч із Ювіляткою у Києві оповів бандурист В. Черненко. Цілий ансамбль Бандуристів своїм співом додав багато до краси вечора.

Гості добре забавлялися при вечері і настрій був такий милий, що створилося враження, наче це не бенкет, а якесь родинне свято. При вечері забавляли гостей оповіданням анекдот пані: Лужецька і Чорній.

При кінці вечері голова 56 Відділу п-ні Н. Крохмалюк подякувала приявним за численну участь та тим, що помогли при влаштуванні свята. Вечір був під кожним оглядом вдалий і культурно поставлений, а це головно завдяки голові Відділу, що має серед членства і серед нашої громади велику симпатію.

Ювілятка Катря Кривуцька дякувала всім, що причинилися до звеличення цього дня і до вшанування її праці і при цьому відчитала по-мистецьки твір Олекси Стороженка „Межигірський Дід".

Мирослава Зубаль, прес. реф.

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН.

Річні збори 66 Відділу

Дата: 11. грудня 1960.

Збори відкрила голова п-ні Ростислава Яхницька молитвою та передала привіт від орг. референтки й диригентки хору п-ні М. Гижої, яка з причини хвороби не могла прибути.

Президія: п-ні М. Данилевич, голова, п-ні І. Гриневич, секретарка.

Звіти Управи зложили п-ні Р. Яхницька, голова, п-ні І. Гриневич, рек. секретарка, п-ні Бриньовська, фін. секретарка, п-ні Василевська, касієрка та референтки: пні Н. Мартинюк, пресова, п-ні Т. Яхницька культ. освітня, п-ні В. Гусак сусп. опіки. Прочитано звіти неприсутніх референток організаційної (п-ні М. Гижа) і господарської (п-ні І. Телюк) та з діяльности хору „Ластівка".

Діяльність Відділу частинно зреферована в ч. 11, 1960, ст. 32.

а) Фінансова: У 1960 р. приходи Відділу виносили 519.45 дол., а витрати 443.22 дол.

б) Організаційна: Відвідини голови СУА п-ні О. Лотоцької були замітною подією, яка лишила по собі гарний, ніколи не забутий спомин.

в) Сусп. Опіки: У цілому вислано 14 пачок для українських родин у Польщі. Відділ перестав опікуватись школою у Вінендені, яка дістає поміч від МПУЕН, а перебрав патронат над іншою школою українознавства у Німеччині.

Іменем Контр. Комісії п-ні М. Данилевич, голова, ствердила точне ведення книг і поставила внесок на уділення абсолюторії, що й збори ухвалили одноголосно.

Нова Управа: п-ні Р. Яхницька, голова, п-ні Н. Мартинюк, містоголова, п-ні І. Гриневич, рек. секретарка, п-ні Т. Яхницька фін. секретарка, п-ні А. Василевська касієрка. Референтками стали: п-ні Є. Матвієнко культ. освітньою, п-ні М. Гижа організаційною, пп. М. Рудницька, Е. Добчанська й О. Марків сусп. опіки, пп. Волинець, Лісевич і Березіцька господарськими, п-ні О. Томоруг пресовою. Члени Управи — пп. Л. Кизик, П. Лодинська.

Контр. Комісія: п-ні М. Данилович, голова, пп. М. Панькевич і О. Бриньовська, члени.

Збори закрила нововибрана голова п-ні Яхницька, подякувавши за довір'я.

„МІСС СОЮЗІВКА 1961"

У вересні ц. р. вибрано під час спеціяльної церемонії п-ну Ганну Олесницьку на „Міс Союзівку 1961". Коронування довершила її попередниця п-на Орися Мачук із Филаделфії. Ганна Олесницька працює в молодечих організаціях, зокрема в Пласті.

Зміст XVII Річника

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

	ч.	ст.
Нова Гол. Управа СУА	2	5
Річні Збори Гол. Управи	2	25
Окружні Ради:		
у Дітройті ч. 5, с. 11, ч. 7, с. 26	9	26
у Нюарку ч. 5, с. 25, ч. 9, с. 28	10	29
у Ню Йорку ч. 1, с. 27, ч. 5, с. 25, ч. 7, с. 26, ч. 9, обгортка	11	11
у Рочестері ч. 1, с. 26, ч. 10, с. 28, ...	11	26
у Клівленді	5	25
у Филаделфії ч. 1, с. 26, ч. 5, с. 26, ч. 6, с. 26, ч. 7, с. 25	11	26
Відділи Ню Йорку	4	25
Відділи Дітройту	9	30
Фундація Дому СУА	9	14
1 Відділ ч. 5, с. 26	7	28
2 Відділ ч. 5, с. 12, с. 27	6	26
3 Відділ	4	26
4 Відділ ч. 3, с. 26	4	25
5 Відділ ч. 2, с. 27, ч. 3, с. 26,	9	28
7 Відділ ч. 4, с. 26	11	27
8 Відділ	3	26
10 Відділ	1	27
11 Відділ ч. 4, с. 26, ч. 5, с. 12	6	26
13 Відділ	8	26
16 Відділ ч. 3, с. 26, ч. 4, с. 27, ч. 5, с. 27, ч. 6. с. 27, ч. 7, ст. 28, ч. 9, с. 28	11	28
17 Відділ ч. 4, с. 27, ч. 7, с. 28,	11	28
20 Відділ ч. 1, ст. 27, ч. 3, с. 27,	5	27
21 Відділ ч. 2, с. 27, ...	11	28
22 Відділ ч. 1, с. 32, ч. 2 с. 27, ч. 3, с. 27, ч. 4, с. 27, ч. 5, с. 27, ч. 7, с. 28, ч. 8, с. 11 с. 26, ...	11	29
23 Відділ ч. 2, с. 28, ч. 3, с. 28,	6	27
24 Відділ	7	28
26 Відділ ч. 1, с. 28, ч. 2, с. 29,	10	30
27 Відділ	6	28
28 Відділ ч. 1, с. 29, ч. 2, с. 29, ч. 6, с. 28, ч. 7, с. 29, ...	9	29
30 Відділ	3	28
31 Відділ ч. 3, с. 28	5	28
33 Відділ	1	30
34 Відділ ч. 1, с. 30, ч. 4, с. 27 ч. 7, с. 29, ...	11	29
36 Відділ	3	28
38 Відділ	4	28
39 Відділ ч. 5, с. 28, ...	11	30
40 Відділ	5	28
42 Відділ ч. 1, с. 31, ч. 2, с. 30,	7	29
43 Відділ ч. 1, с. 11, ч. 3, с. 28 ч. 4, с. 28, ч. 5, с. 28, ч. 8, с. 28, ч. 9, с. 13	11	31
44 Відділ ч. 2, с. 30	11	31
46 Відділ	2	30
47 Відділ	6	28
48 Відділ	2	31
49 Відділ ч. 4, с. 28, ...	5	28
51 Відділ ч. 5, с. 29, ч. 6, с. 29,	7	30
54 Відділ ч. 1, с. 31, ч. 2, с. 31, ч. 4, с. 29, ч. 5, с. 29	6	11
55 Відділ	7,	30
56 Відділ ч. 4, с. 29, ч. 6, с. 29, ч. 7, с. 30, ч. 9, с. 29	10	30
57 Відділ ч. 3, с. 29, ч. 4, с. 29, ч. 5, с. 30, ч. 6, с. 30	8	28
59 Відділ	6	30
62 Відділ	7	30
63 Відділ ч. 3, с. 30, ч. 4, с. 29,	9	30
64 Відділ	3	30
65 Відділ	4	30
66 Відділ ч. 4, с. 30, ...	11	32
67 Відділ ч. 2, с. 32, ч. 7, обг.		
68 Відділ 8		29
69 Відділ ч. 2, с. 32, ч. 4, с. 11, ч. 5, с. 30, ч. 8, с. 30, ...	10,	14
70 Відділ	2	32
71 Відділ ч. 1, с. 31, ч. 5, с. 30	11	32

ПРИПИСИ

Страви з борошна

Макарони в сметані	2	20
Налисники французькі	4	20
„ з сира	8	20
Оладки з сира	3	22
Сирники з картоплею	6	22

Городина

Кашка з баклажанів	6	22
Буряки з хріном	4	19
Закуска з кабачків	7	20
Картопля запікана	10	22
Капуста, смажена з салом	2	20
Квітна капустка, колочена ...	1	22
Підлива з помідорів	10	22
Шпінат січений	5	20

Лакоминки

Кисіль молошний	5	20
Крем сметанковий	7	20
„ молошний	9	22
З сухариків	10	22
Яблука в тісті	8	22

М'ясиво

Душенина з баранини	4	20
Ґуляш із помідорами	5	20
Котлети телячі	8	20
Курка, тушкована	6	22
М'ясо в тісті	10	22

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

Свинина тушкована	1	22
Сосиски на грінках	1	22
Шинка в бісквітнім тісті	2	20
Флячки по-українському 2		20
Яловичина у сметані	3	22
„ тушкована	9	22

Печиво

Баба парена	3	22
Горіхове печиво	1	22
Корж із дактилями	2	20
Коржик із андрутів	3	22
Коржик із смаженою трояндою	1	22
Маківник	11	22
Медяник для дітей	9	22
Медянички	9	22
Медові пряники	9	22
Пампушки з трояндою	2	20
Ріжки з мигдалю	6	22
Сирник на крихкому споді ...	4	20
Струцля Різдвяна	11	20
Торт Стефанія	5	20
Тістечка воздушні	6	22
Тістечка Наполеони	7	20

Риба

Битки з риби	6	22
Риба в галяреті	11	20
Короп, запіканий	7	20
Оселедці з цибулею	3	22
Печеня з маринованої риби ..	10	22

Салати

З городини	5	20
З капусти	9	22
З капусти квашеної	1	22
З моркви	3	22
З огірків із шпінатом	4	20
З помідорів	8	20

Юшки

Борщ до пиття	4	19
Борщ зелений	4	20
З бруксельки	6	22
З гороху	8	22
З городини	10	22
Капусняк із кашею	1	22
З кучерявої капусти	3	22
З печінки	7	20
Рибна юшка	1	22

Страви з яець

Яйця по-італійськи	5	20

ІЗ ЛИСТІВ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ

Завжди вичікую...

Завжди вичікуємо Вашого цінного місячника, щоб довідатись, що діється в широкому світі.

Іванна Витвицька

Ледве очікуємо...

Ваш журнал мені дуже подобався. Моя мама і я ми ледве очікуємо його приходу. Дуже гарно і цікаво редагований. **Ольга Скриль**

STATEMENT REQUIRED BY THE ACT OF AUGUST 24, 1912, AS AMENDED BY THE ACTS OF MARCH 3, 1933, AND JULY 2, 1946 (Title 39, United States Code, Section 233) SHOWING THE OWNERSHIP, MANAGEMENT, AND CIRCULATION OF

OUR LIFE, published monthly, except August, at Philadelphia, Penna.,

1. The names and addresses of the publisher, editor, managing editor, and business managers are: Publisher, Ukrainian National Women's League of America, Inc., 909 N. Franklin St. Editor, Lidia Burachynska, 909 N. Franklin St., Philadelphia 23, Pa. Managing Editor, Cecilia Gardecka, 909 N. Franklin St., Philadelphia 23, Pa. Business Manager, Helen F. D. Lototsky, 909 N. Franklin St., Philadelphia 23,, Pa.

2. The owner is: Ukrainian National Women's League of America, Inc., 909 N. Franklin St., Philadelphia 23, Pa.

President: Mrs. Helen F. D. Lotosky, 909 N. Franklin St., Phila. 23, Pa.
Vice-President: Mrs. Stefania Pushkar, 823 N. Franklin St., Phila. 23, Pa.
Rec. Secretary: Mrs. Helen Sluzar, 909 N. Franklin St., Phila. 23, Pa.
Fin. Sec'y: Mrs. Antonia Kulchycky, 2231 Fairmount Ave., Phila. 30, Pa.
Treasurer: Mrs. Anna Sywulak, 112 Dewey Rd., Melrose Park, Pa.

3. The known bondholders, mortgages, and other security holders owning or holding 1 per cent or more of total amount of bonds, mortgages, or other securities are: None.

4. Paragraphs 2 and 3 include, in cases where the stockholders or security holder appears upon the books of the company as trustee or in any other fiduciary relation, the name of the person or corporation for whom such trustee is acting; also the statements in the two paragraphs show the affiant's full knowledge and belief as to the circumstances and conditions under which stockholders and security holders who do not appear upon the books of the company as trustees, hold stock and securities in a capacity other than of a bona fide owner.

5. The average number of copies of each issue of this publication sold or distributed, through the mails or otherwise, to paid subscribers during the 11 months preceding the date shown above was: 3,550.

Helen F. D. Lototsky, President

Sworn to and subscribed before me this 7th day of September, 1960.

Emil Kulchycky, Notary Public

(My commission expires January 6, 1961).

УВАГА! **УВАГА!**

ВИСИЛКА ПАЧОК В УКРАЇНУ

Висилаємо пачки аж до 44 фунтів звичайною і летунською поштою, чи то принесені до нас особисто, чи переслані поштою, та негайно виготовляємо документи.

Як уже відомо, можна пересилати у пачках тільки нові речі. Також радимо посилати менше готових речей, бо оплати від них вищі.

Маємо на складі великий вибір різнородних товарів (шкіра, матерії, полотна, хустки і т. п.) до пачок, які продаємо по дуже низьких цінах.

ПАЧКИ НАДАЄМО НА ПОШТУ ТОГО САМОГО ДНЯ, КОЛИ ДО НАС ПРИНЕСЕТЕ, А ДРУГОГО ДНЯ ОДЕРЖИТЕ З ПОШТИ ПОСВІДЧЕННЯ. Тому наші пачки доручують: летунські за 6—10 днів, а звичайні за 4—6 тижнів. Хто не вірить, може переконатись.

General Parcel & Travel Co.

632 W. Girard Ave., Philadelphia 23, Pa.

Tel. WA 5-8878

ІНЖ. О. СТОЙКЕВИЧ

Return to:
"OUR LIFE" Magazine
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

Щигликове Різдво

(Докінчення зі ст. 24)

стало тривожно стукотіти. Він глянув додолу і побачив багато різних оченят, що дивилися на нього привітно, зі співчуттям.

То діти-школярики зібралися в гурт та з цікавістю розглядали щиглика.

— Що то ви, діти, затихли, чом не співаєте колядок? — пролунав чоловічий голос. З другої кімнати підійшов до ялинки літній чоловік. — Що то тут у вас трапилося? А-а, пташку зловили?!

— То, пане вчителю, щиглик, він сам прибився до вікна. На дворі завірюха, а він, мабуть, відбився від своєї зграї. Дозвольте нам тримати його в нашій клясі аж до весни. Тоді він сам зможе жити в лісі, — розповідав хлопчик у вишиваній сорочці.

— Дозвольте, дозвольте! Не відмовте нам! — з усіх сторін пролунали голоси.

— Та хай буде по-вашому, — засміявся вчитель, — тільки доглядайте його добре та пильнуйте, щоб не з'їв його сусідський кіт. Після свят ми зробимо йому клітку, де б він міг спокійно спати.

Це Різдво було незвичайне для діточок та й для щиглика теж.

Він полюбив їх, звик, летів до них та просто з рук брав їжу, а, коли діти писали чи читали коло своїх столиків, він сідав на краєчку та пильно слідкував своїми чорними намистечками-оченятами за маленькими руками, як вони виводили літери в своїх зошитах.

— Ох, як би я знайшов свою мамусю, — думав щиглик, — то я б сказав, що вона помилилася, бо не всі хлопці злі, а мої школярики найкращі, найдобріші в світі!

Н. Наркевич

Кожна організована громадянка знає, що своєчасно внесена передплата на журнал є здоровою фінансовою підставою для розвитку видавництва.

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ — Серія І., ст. 8 — UKRAINIAN DESIGNS

Взір із рушника із с. Ірпінь, коло Києва.

Із збірки Людмилі Демиденко

Printed by "AMERICA"—817 N. Franklin St., Phila. 23, Pa.

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів США - Нью Йорк, Н.Й. США.